

Işıl Erverdi

EJDERHA ÇİÇEĞİ

 KUMDAN KALE

Küçük Şehzadenin en büyük isteği Ejderha Çiçeği denen o korkunç ejderhayı alt etmeyi; çünkü eğer bunu yaparsa annesi Doğudiyar Ecesinin onu her zamankinden daha çok seveceğini düşünüyordu.
Acaba bu konuda yanılıyor olabilir miydi?

Elbette Ejderha Çiçeğinin peşinde olan tek kişi Küçük Şehzade değildi. Kara Orman'ın iki oburu Leşgu ve Geşku da karanlık büyülerini tamamladıktan sonra tıpkı Küçük Şehzade gibi Hiçlik Zirvesi'ne doğru yola çıkmışlardı.

Bilinmezliklerle dolu bu zorlu yolculukta Gizemli Gezgin'in verdiği büyük sır ve Yaşlı Ubakan'ın anlattığı masal Küçük Şehzade'yi nereye sürükleyecekti?

Peki Küçük Şehzade'nin yanıldığı başka bir şey daha olabilir miydi?
Evet! Bazen çocuklar da büyükler kadar yanılabilirler!

12t

EJDERHA ÇİÇEĞİ

Kumdan Kale - 16
Çocuk ve Gençlik Edebiyatı - 1
1. Basım: Nisan 2018
ISBN: 978-605-9267-16-8

Editör: M. İhsan Kara
Kitap Tasarımı: Sena Yıldız
Kapak İllüstrasyonu: Sena Yıldız
Sayfa Düzeni: E. Gökçe Aksoy

Baskı
Ana Basın Yayın Gıda İnş. Tic. A.Ş.
B.O.S.B. Mermerciler Sanayi Sitesi 10. Cad. No: 15
Beylikdüzü / İstanbul
Matbaa Sertifika No: 20699
0212 422 79 29

Kumdan Kale Yayınları
Murat Reis Mah. Selamet Sok. No: 9
Üsküdar / İstanbul
Yayıncı Sertifika No: 40382
0216 988 01 60

Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayınlanamaz.

EJDERHA ÇİÇEĞİ

Işıl Erverdi

Resimleyen
Sena Yıldız

KUMDAN KALE

Yayıncının Notu

Pek Değerli Okur,

Kitabın içinde Doğudiyar diline ait bilmediğiniz bazı kelimelerle karşılaşmanız m¼mk¼n. Bunların metinde geçen anlamları için kitabın sonunda yer alan s¼zluęe g¼z atabilirsiniz. Ayrıca kitabın sonunda bir haritaya da rastlayacaksınız.

Kumdan Kale Yayınları

Yazarın Notu

Bereket versin ki çocuklar için anlatılmış olan bu küçük masal tamamıyla yaşanmış olayları konu edinmektedir ve yeryüzünde yaşayan herkesin çocukluğuna, ama en çok da Leşgu ve Geşku'nun çocukluğuna ithaf olunmuştur. Günün birinde nazik olmayı ve şükretmeyi öğrenmeleri dileğiyle.

I.E.

İÇİNDEKİLER

	YAYINCININ NOTU	4
	YAZARIN NOTU	5
	ŞARKI	9
BİR	Herkesin bildiği bazı şeylere, pek az kişinin bildiği bazı başka şeylere ve küçük bir çocuğun taşıdığı bazı duygulara dair	11
İKİ	Pek az kişinin bildiği gizli bir yolculuk ve Ejderha Çiçeği hakkındaki bazı gizli gerçeklere dair	15
ÜÇ	Doğudiyar'ın Ecesi ve oğlu Küçük Şehzade arasındaki can sıkıcı küçük şeylere, küçük çocukların çıktığı tehlikeli yolculuklara ve Ejderha takımyıldızının sonunda ortaya çıkmasına dair	24
DÖRT	Kara Orman'ın iki oburu Leşgu ve Geşku hakkındaki son derece kötü şeylerle onları harekete geçirecek gizeme dair	32
BEŞ	Kara Orman'ın bağrındaki Küçük Şehzade ile karşılaştığı gizemli bir yolcu ve bazı sözcüklerin sihrine dair	37

ALTI Küçük Şehzadenin ayrılışından sonra Doğudiyar sarayında olanlarla, Kara Orman'da görülen tuhaf ve tehlikeli yaratıklara dair

YEDİ Oburların Kehanetler Kitabı'nda yer alan bir kehanet ve Leşgu ile Geşku'nun Hiçlik Zirvesi'ne doğru yola çıkmadan önce yaptıkları korkunç şeylere dair

SEKİZ Kara Orman'ın ak ruhu Yaşlı Ubakan ve Küçük Şehzadeye anlattığı Kuşların Masalına dair

DOKUZ Leşgu, Geşku, Küçük Şehzade ve Azman'ın Hiçlik Zirvesi yolunda başına gelenlere dair

ON Devler Geçidi'yle Hiçlik Zirvesi'nde olup bitenlerle bu masalın öncesinde olmuşlarla sonrasında olacaklara dair

ŞARKI

SÖZLÜK

HARİTA

NOTLAR

ŞARKI

Sen hiç çocuk olmadın mı?
Takkene kum koymadın mı?
Ananın bahçesi çiçek açarken
Sen sıkıntıdan solmadın mı?

Küçük şehzade ahretti
Kafdağı'nı geçmeye
Varıp da!
Ejderha gülünü biçmeye!

Var varanın biç biçenin...
Amma velakin...
Destursuz bağa girenin
Sopa yemesi çok imiş.

İmdi!
Ermek istersen sırlar sırrına,
Kulak ver sihirli sözlere!

Hakiki bir masaldır bu!
Küçük Şehzade ve Ejderha Çiçeği!

BİR

Herkesin bildiđi bazı Őeylere, pek az kiŐinin bildiđi bazı baŐka Őeylere ve kűcűk bir çocuđun taŐıdđı bazı duygulara dair.

Bir zamanlar, herkesin en çok kendisini sevmesini isteyen bir ocuk vardı. Zaten herkesin de bildiđi gibi bir ocuk için 'herkes' demek onun anne-babası demektir. Aslında, en çok da annesinin kastedildiđini herkes anlayıŐla karŐılayacaktır. İŐte bu kűcűk ocuk da diđer bűtűn çocuklar gibi annesinin

sevgisi için birçok şey yapabilirdi. Mesela neler mi?... Esrarlı diyarlara doğru tehlikeli yolculuklara çıkar, tahta kılıcını savurup kötü kalpli ejderhaları tepeler, devleri alt eder, hatta Hiçlik Zirvesi'ni bile aşabilirdi. Bilmeyenler için belirtmekte fayda var ki; Hiçlik Zirvesi, Doğudiyar'ın doğu sınırının ardındaki Kara Orman'ın sonunda bulunan ve bugüne kadar kimsenin aşamadığı sanılan Büyük Dağ'ın zirvesidir ve Perilidiyar'ın önünde yükselir.

Çocuğun içinde bu sevgiye karşı öylesine karşı konulmaz bir arzu vardı ki, bu sevginin tamamına sahip olamayacağı düşüncesi onun en büyük korkusuydu. Yine herkesin bileceği gibi küçük bir kalbin içindeki korku zamanla öfkeye dönüşür. Öfke ise küçük bir çocuğu kaba ve hırçın yapmak için yeter de artar bile.

Aslında çocuğun sahip olduğu çok fazla şey vardı; ne de olsa o, Doğudiyar Hükümdarı ile Doğudiyar'ın Ecesinin tek çocuğu, Küçük Şehzadeydi. Gelgelelim, ne kadar şeye sahip olduğumuzdan çok, onlarla ne kadar mutlu olabildiğimiz daha önemlidir ve bunu herkes bilir!

Doğudiyar'ın bütün saray halkı etrafında pervane olsa da

büyüklerin her zaman yapacak önemli işleri vardır. Herkesin bildiği gibi, büyükler bir kere, bir şeyin ne kadar da önemli olduğuna inanmışlarsa onu yapmayı asla bırakmazlar. Yaptıkları şeyler alabildiğine sıkıcı olsa da bunu sürdürürler. Söz gelimi annesi! Küçük Şehzadenin annesi çiçeklere bayılırdı. En çok da adı duyulmadık değişik çiçeklere. Uzak ve bilinmedik diyarlardan gelen envaiçeşit tohum onun özel bahçesinde yetiştirirdi. Annesinin çok fazla zamanını alan bir bahçeydi bu. Annesi burada uzun uzun vakit geçirir, çiçeklerle sohbet eder, onların bakımıyla ilgilenirdi. Bunun Küçük Şehzadeyi ne kadar da rahatsız ettiği açık ve kesindi. Açık ve kesin olan bir başka şey ise, özellikle sıcak yaz günlerinde çiçeklerden yayılan o baygın kokuların ve o sarmaşıkların, ağaçların ve çiçeklerin canlı renklerinin Küçük Şehzadeyi nasıl da çileden çıkardığıydı. Annesinin sevgisini bir bahçeyle veyahut bilmem hangi çiçekle paylaşması söz konusu bile olamazdı.

Küçük şehzade artık duygularına hâkim olmakta çok zorlanıyordu. Evet! Annesinin bahçesini kıskanıyordu ve onun bütün zamanını kendisine ayırmasını istiyordu. Aslında bu tür durumlarda kendisine çok güzel öğütler verirdi. Gel gör ki artık, bu bile hiçbir işe yaramıyordu. Üstüne üstlük bir

de annesi bugünlerde durmaksızın Ejderha Çiçeği denen bir ejderhadan bahsediyordu. Onun çok ama çok uzak bir diyardan geleceğinden, zamanın yaklaştığından, onun ne kadar da değerli bir ejderha olduğundan ve buna benzer bir sürü şeyden... Bereket versin ki Küçük Şehzade ejderhanın tekine pabuç bırakacak çocuk değildi ve onu tanıyan herkes de bunu zaten bilirdi. O ejderhanın hakkından gelebilirdi, bunu kendisi de biliyordu... hatta bundan emindi! Ama bu nasıl olacaktı, işte bunu hiç bilmiyordu...

İKİ

Pek az kişinin bildiği gizli bir yolculuk ve Ejderha Çiçeği hakkındaki bazı gizli gerçeklere dair.

O akşamüzeri, Doğudiyar sarayının taht odasında sessiz ve gergin bir bekleyiş vardı. Ne de olsa kendileri için önemli olaylar söz konusu olduğunda büyükler daima keskin bir ciddiyet içinde olurlar. Özellikle de bilinmez bir konuyla ilgili büyük bir haber bekliyorsa... Gel gör ki bu kez durum gerçekten de ciddiydi.

Kudretli ve adaletli Doğudiyar Hükümdarı tahtında sıkıntıyla kımıldanıyordu. Besbelli, üç yüz yıldır soyundan gelen büyük hükümdarların barış içinde hükmettiği Doğudiyar toprakları

ve de halkları için endişelenmekteydi. Onun hemen yanı başında kendi tahtında oturan Doğudiyar'ın Ecesi ise rahat yüz ifadesiyle sanki belli belirsiz gülümsemekteydi.

Tahtların önünde ise sağ ve sol tarafa altışar altışar dizilmiş heybetli askerler bekliyordu. Bunlar, Doğudiyar halklarının her birini temsil eden altı savaşçı ile Batıdiyar halklarının her birini temsil eden diğer altı savaşçıydı. Hepsi de kendi halkının en güçlü ve en özel savaşçısı olmalıydı. Parlak zırhları ve miğferleri, keskin kılıçları, ok ve yaylarıyla altısı kadın altısı erkek olmak üzere tamı tamına on iki savaşçı... Bir gizlilik yemini etmiş bu savaşçılara Onikiler denirdi. Onikiler, gizli bir görev için bir süredir Doğudiyar sarayında bulunuyorlardı. Ve o gün, Doğudiyar'ın taht odasında, çıkacakları bilinmez tehlikelerle dolu yolculuk için beklemekteydi.

Tam o esnada taht odasının iki kanatlı kapısı birdenbire ardına kadar açıldı. Kapıcıbaşı yüksek ve kalın sesiyle bağırdı. Bu ses, büyük bilgin, marifetli ve adaletli Allame Cihan'ın gelmekte olduğunu haber veriyordu. Taht odasında bulunan herkesin yüreği ağzındaydı. Belki de beklenen haber gelmişti.

Allame Cihan, giriş kapısından tahta kadar olan uzunca yol boyunca gözleri yarı kapalı ve burnu havaya kalkık biçimde ciddiyetle ilerliyordu. Öyle gururlu ve kıvançlı bir havası vardı ki sanki o anda burnu yere düşse eğilip almayacaktı. Üzerinde, en önemli ve en özel günlerde giydiği samur kürklü yeşil elbisesi ve başında da her zamanki gibi beyaz bir balona benzeyen kocaman başlığı vardı. Çok fazla miktarda beyaz bezin katlanmasıyla oluşturulmuş bu başlık o kadar büyüktü ki, bunun mutlaka Allame Cihan'ın bilgisiyle bir ilgisi olmalıydı. Sanki yıllar içinde Allame'nin bilgisi arttıkça başındaki balon da şişiyordu. Burada belirtmekte fayda var ki; çok ciddi ve çok bilgili birisi olan Allame Cihan'la ilgili birçok şey Küçük Şehzadeye çok gülünç gelirdi. Mesela şu başlık... Birlikte ders çalışırken Küçük Şehzade, Allame'nin kafasındaki bu başlığı her zaman koca bir top kaymaklı dondurmaya, upuzun beyaz sakalını ise pamuk şekerine benzetirdi. Her çocuk gibi şeker ve dondurmaya bayılan Küçük Şehzadenin hemen o anda karnı acıkırdı. Bir de tabii konuşması vardı... Allame Cihan çok bilgili biri olduğundan olsa gerek Doğudiyar dilini bazen çok anlaşılmasız biçimde konuşurdu. Ayrıca yine bilgisinin derinliğinden dolayı bazen de birçok kimsenin anlayamadığı

şeyler söylerdi. Alınganlığı ise apayrı bir konuydu. Gelgelelim, son derece sert bir öğretmen olan Allame Cihan aynı zamanda mert birisiydi ve her hareketinde, her söylediğinde ve her yazdığında kendine has bir neşe görülürdü. Ayrıca tam da şu anda bütün yeryüzünün geleceğini etkileyecek bazı önemli bilgiler vermek üzereydi.

Doğudiyar tahtına yaklaşan Allame Cihan, Doğudiyar Hükümdarını ve Doğudiyar'ın Ecesini, sanki onları yıllardır görmemiş gibi eğilerek saygıyla selamladı. Oysaki daha o sabah beraberdiler. Hükümdar, hafif bir baş işaretiyle kendisine konuşma izni verdikten sonra, Allame önce, uzun uzun Hükümdarın ve Ecenin ne kadar da adaletli, kudretli ve merhametli kimseler olduklarını anlattı. Ardından konuyu kendisinin ne kadar da marifetli, bilgili, alçakgönüllü ve tok gözlü bir kimse olduğuna getirdi ve sonra şöyle devam etti:

“Hükümdarım, Ecem! Herkesin de bildiği gibi, bu kâinatta var olan yok olamaz, yok olan da var olamaz. Âdemoğlu âlemin özü, her varlığın özeti, kâinat aynasının sırrı, zamanın son noktasıdır. Kâinatın akli ve gücü ise çok çok büyüktür. Bunu

anlamak için çok ama çok çaba harcamak gerekir. Bu güç ile hava, ateş, su ve toprak oluşmuş; sonra madenler, sonra bitkiler, sonra hayvanlar ve en son olarak da âdemoğlu ortaya çıkmıştır. İşte böylece âdemoğlu, bu zamanın son noktasıdır. Bütün bu büyük kâinatı anlamak için, bu küçücük âdemoğluna bakmak yeterlidir aslında. Her bir âdemoğlu da kendi içindeki kötülüğü anlamalı, bilmeli ve onunla mücadele etmelidir. Bunu bilen kendisini de iyice tanıyıp bilecektir. Kendisini tanıyıp bilen de kâinatı anlayıp bilecektir. Bunu yapan kimselerin kalbi mutluluk ve sevinçle dolar...”

Bütün bunları anlatırken Allame Cihan, Doğudiyar dilinin en bilinmedik ve ahenkli kelimelerini seçiyor, kalın sesiyle ağır ağır konuşuyor ve sol elinde bir kitap tuttuğundan, sürekli olarak sağ elinin işaret parmağını havaya kaldırarak odada hazır bulunan ciddi topluluğa sesleniyordu. Şöyle devam etti: “İmdi! -bilmeyenler için belirtmekte fayda var ki bu kelime, Doğudiyar’ın yaygın dilinde aşağı yukarı ‘şu hâlde’ manasına gelir. Kudretli Hükümdarım ve Merhametli Ecem! Kötülük sonunda iyiliğe dönüşür! Sanmayın ki farklı olur! Bilge kişi bunu seyrederek! Görelim neler olacak! Ne olursa olsun güzel olacak! Zaten en sonunda her şey olacağına varır!”

Allame Cihan, tam yine sağ elinin işaret parmağını kaldırmış, hararetli bir konuşmaya başlayacakken, Doğudiyar Hükümdarı küçük bir uyarı olarak hafifçe boğazını temizledi. Bunu fark eden Allame, derin bir uykudan aniden uyanmışçasına sıçradı ve hemen toparlandı:

– Öhöm öhöm! Eee evet Kudretli Hükümdarım ve Merhametli Ecem...

Hükümdar oldukça kaygılı görünürken Doğudiyar'ın Ecesi, birazcık tuhaf ve anlaşılmaz konuşan Allame'yi büyük bir sabır ve hoşgörüyüyle izliyordu. Taht odasında beklemekte olan Onikiler ise Hükümdar ve Eceye olan saygılarından, derin bir sessizlik içinde hareket etmeden öylece duruyorlardı.

Allame Cihan'ın soyundan gelen büyük bilginler son üç yüz yıldır bu topraklarda barış ve huzurun korunmasına katkıda bulunmuşlardı. Bir söylentiye göre, bu soylu ve köklü aile kuşaklardır her anne babanın çocuğuna aktardığı Sırlar Kitabı'nın sahibiydi. Ne var ki bu sadece bir söylentiden ibaretti. Gel gör ki, bu gerçek olmasa bile Allame Cihan, matematikten geometriye, insan vücudundan iklimlere, coğrafyadan yeryüzünün

hareketlerine, gezegenlere, yıldızlara, takımyıldızlara, gökadalara ve kâinatın en gizemli sırlarına kadar her şeyi bilen, on parmağında on marifet bir bilim adamı ve Marifetler Kitabı'nın yazarıydı.

Doğudiyar Hükümdarının bu denli endişelenmesine neden olan büyük sır ise son üç yüz yıldır yeryüzündeki barışı sağlayan Ejderha Çiçeğinin çok kısa bir süre içinde Hiçlik Zirvesi'nde yeniden açacak olmasıydı. Ejderha Çiçeği her yüz elli yılda bir aynı yerde açarken, tohumu son iki seferdir, yani tam tamına üç yüz yıldır Hükümdarın ataları tarafından Doğudiyar'a getiriliyor ve Doğudiyar'ın Eceleri tarafından özel bahçelerinde gizlice korunuyordu.

Nedir ki Ejderha Çiçeği yanlış ellere geçerse bu bir felaket olurdu. Yeryüzünün barış ve düzeni bozulur, şimdilik Kara Orman'da hapsolmuş ve zayıf düşmüş olan kötülük, bütün Doğudiyar ve Batıdiyar topraklarına yayılırdı. Bereket versin ki bu sırrı sadece Doğudiyar ve Batıdiyar Hükümdarları ve Eceleri, Onikiler ve Allame Cihan biliyordu. Daha doğrusu onlar öyle sanıyorlardı demek daha yerinde olacaktır. Ejderha Çiçeğinin tohumunu Hiçlik Zirvesi'nden getirme görevi ise Onikilere aitti. Ayrıca, bu sırra sahip olan kişilerden her

biri bunu en yakınlarıyla dahi paylaşmayacaklarına yemin etmişlerdi. Unutmadan bir de Gizemli Gezgini eklemekte fayda var. Sırların sırrına sahip olan ve alnında bir ışık parılayan bu yolcu, Perilidiyar'dan yola çıkmış, Kara Orman'ın derinliklerinde Doğudiyar sarayına doğru ilerlemekteydi. Onun paylaşacağı sır ise Ejderha Çiçeğinin tohumunu teslim alırken söylenmesi gereken sihirli sözlerdi.

Bu arada halen Hükümdarın ve Ecenin karşısında bulunan Allame Cihan, Hükümdarın küçük uyarısıyla kendine geldi ve en sonunda gözlerini açtı. Ne söyleyeceğini aniden hatırlamış birisi gibi biraz aceleyle ve biraz da karman çorman konuştu: – Vakit yaklaşıyor! Bütün hesapları tamamladım! Sürekli gökyüzünü gözlüyorum! Ejderha takımyıldızı ortaya çıkmak üzere! Belki yarın, kim bilir belki de hemen bu gece! Ejderha takımyıldızı görünür görünmez hemen yola çıkılmalı! Ama Gizemli Gezgini de beklemeli! Derin gökyüzünü izliyorum! Kedi gözü bulutsusu ve cüce Ejderha Gökadasının olduğu tarafı sürekli gözlüyorum! Vakit çok yaklaştı! Ejderha takımyıldızı görünür görünmez çanlar tam on iki kez çalacak!

Evet! Sonunda asıl söylemesi gereken her şeyi söyleyen Allame, sol elinde bulunan Kehanetler Kitabı'ndan bir sayfa açtı ve ilgili kehaneti okudu:

“Ejderha Çiçeği, çiçeklerden bir çiçek,
Şükür, nezaket, dostluk ve emek:
Sihirli sözler kim bilir neler söyleyecek?
O vakit, dünyada 150 yıl barış hüküm sürecek!
Lakin, kafası koparsa ejderhanın şayet;
Kötülük her yeri ele geçirecek.”

Allame Cihan bunları okur okumaz, aceleyle ve sarsak hareketlerle taht odasının kapısına kadar geri geri yürüdü. Bu yürüyüş boyunca da defalarca eğilerek, Hükümdar ve Eceyi selamladı. Vaktin iyice yaklaştığını öğrendikleri için artık taht odasında bulunan herkes biraz daha heyecanlıydı.

Besbelli, bütün kehanetlerde olduğu gibi burada da anlaşılmayan bölümler vardı. Gelgelelim, kesin olan şeydu ki, Ejderha Çiçeğine asla zarar verilmemeliydi.

ÜÇ

Doğudiyar'ın Ecesi ve oğlu Küçük Şehzade arasındaki can sıkıcı küçük şeylere, küçük çocukların çıktığı tehlikeli yolculuklara ve Ejderha takımyıldızının sonunda ortaya çıkmasına dair.

Doğudiyar'ın taht odasındaki gizli toplantıdan sonra, bir kişi hariçinde, orada bulunan herkes dinlenmek üzere odasına çekilmişti. Dinlenmeye vakti olmayan bu kişi elbette, her zaman olduğu üzere çiçekleriyle ilgilenmekle yükümlü olan Doğudiyar'ın Ecesiydi.

Doğudiyar'ın Ecesi uzun koridorlar ve dar dehlizler boyunca ilerleyerek, sarayın tam kalbinde yer alan özel bahçesine ulaştı. Yüksek taş duvarlarla çevrili ve tek giriş kapısında bekleyen

muhafızlar tarafından korunan bu bahçe, neredeyse bir köy büyüklüğündeydi ve muhteşem güzellikteki rengârenk ağaçlar, çiçekler, sarmaşıklar ve çalılarla doluydu.

Yerdeki yosun kaplı taşların üzerinde sekerek hızla ilerleyen Ece, loş bahçesinde, önce taştan bir çeşmeyi, ardından da orman sarmaşığıyla kaplı uzun ve yaşlı ağaçları geçti. En sonunda da etrafı çok sık bambu ağaçlarıyla çevrili kocaman bir nilüfer havuzuna vardı. Havuzun arka tarafına geçen Ece, etrafta kendisini gören kimsenin olmadığından emin olduktan sonra yüksek bambuların arkasında kalan bir duvara yaklaştı ve duvarı tamamen kaplayan sarmaşığın arasından içeri doğru süzülürdü.

Bu sırada akşamın karanlığı bütün Doğudiyar ve Kara Orman toprakları üzerine çökmüştü. Herkesin önceden dikkat etmiş olacağı üzere, karanlık sayesinde, yeryüzünün kâinatın sonsuzluğu içindeki konumu biraz olsun daha anlaşılır hâle gelir. Karanlık gecelerde gökyüzüne bakan herkes yeryüzünün de tıpkı diğer gezegen ve yıldızlar gibi kâinatta salındığını düşünebilir. Ancak, sadece çocuklar ve 'kalbi keskin' kalabilmiş olan bazı büyükler, evrenin tamamında çınlayan ve hatta Marifetler Kitabı'nda da bahsedilen o sesi duyabilir. Evrendeki her bir

cismın sonsuzca bir ahenk içinde akarken oluşturduğu bu ses kâinatın müziğidir. Ve o akşam, Doğudiyar'ın Ecesinin özel bahçesinde olsaydınız, siz de bu tatlı müziği her yerde olduğundan birazcık daha iyi duyabilirdiniz.

Doğudiyar'ın Ecesi şimdi sarmaşıkların arkasında kalan ve duvardaki bir kandille aydınlatılan gizli bir bölmenin içinde duruyordu ve her zaman kalbinin üzerinde taşıdığı anahtarıyla küçük bir kapının kilidini açmak üzereydi. Karmaşık duygular içindeydi, çünkü, artık yeni Ejderha Çiçeğinin ortaya çıkmasına çok az zaman kalmıştı. O anda kapısında durduğu gizli odada bulunan yaşlı Ejderha Çiçeği ise artık tamı tamına 150 yaşındaydı ve yeni çiçeğin açmasıyla birlikte tamamen solarak aralarından ayrılacaktı. Herkesin bildiği gibi, doğum ve ölüm yani hayatın döngüsü aslında tıpkı kâinatın akışı gibi ahenkli bir müziktir. Acı çikolataya benzeyen bu güzel müziği dinleyebilmek bazen zor olsa da Ece bunu başarmak için çaba gösterenlerdendi. Ve yaşlı Ejderha Çiçeğiyle ilgilenip onunla vedalaştıktan sonra, en değerli çiçeğini yani Küçük Şehzadeyi görmek üzere oğlunun odasına doğru ilerlemeye başlamıştı.

O esnada, Küçük Şehzade odasında tek başına oturmuş penceresinden gökyüzünü seyrediyor ve bu sıralar kafasını en çok meşgul eden konuyla ilgili bazı planlar yapıyordu. Aklını kurcalayan şey elbette Ejderha Çiçeği denen şu ejderhayı nasıl alt edeceğiydi. Gelgelelim, Küçük Şehzade o güne kadar Ejderha Çiçeğiyle ilgili hiçbir şey duymamıştı. Sadece, son günlerde annesi ona bu çiçekten çok sık bahsediyor ve ne zaman annesiyle vakit geçirmek istese annesi taht odasında, babası ve Allame Cihan'la uzun toplantılar yapıyor oluyordu. Küçük Şehzade bu gizli toplantıların bu gizemli ejderhayla bir ilgisi olduğundan adı gibi emindi. Çünkü diğer bütün çocuklar gibi büyüklerin konuştuğu şeylerin en önemli kısımlarına (onlar bunu hiç fark etmese de) kulak misafiri olmakta onun da üstüne yoktu. Sözelimi, geçen gün taht odasının etrafında dolanırken kulağına şöyle sözler çalınmıştı: "Ejderha Çiçeği ne kadar da önemli bir çiçek, onu getirecek olan kişi de ne kadar büyük bir kahramandı. Ejderha Çiçeği, Doğudiyar'ın Ecesinin en değerli çiçeğiydi..." Emin olduğu bir başka şey varsa o da bu yaratığın tıpkı Allame Cihan'ın Marifetler Kitabı'nda anlattığı gibi 7 başlı, 70 ayaklı, ağzından alevler saçan kötü kalpli bir

canavar olduğuydu. Bundan emin olmasına emindi... Gel gör ki annesinin bu canavarı neden böyle sabırsızlıkla beklediğini ve bu gizli toplantıların neden yapıldığını bir türlü anlayamıyordu. Aslında buna çok da kafa yormak istemiyordu. Ne de olsa küçüklüğünden beri birçok kez büyüklerin anlamsız hareketleriyle karşılaşmıştı.

Küçük Şehzadenin asıl kafasını yorduğu şey o ejderhadan nasıl kurtulacağı ve bu canavarı nasıl ve nereden bulup da annesine getireceğiydi. Bu yüzden odasında bu düşüncelere dalmışken arada bir ayağa kalkıyor ve çok iyi kullandığı tahta kılıcını hızla sağa sola savuruyordu. Bu esnada da o ejderhayı nasıl da tepelediğini hayal ediyordu.

Doğudiyar'ın Ecesi de oğlunun odasına doğru yürürken düşüncelere dalmıştı. Yeni Ejderha Çiçeğinin ortaya çıkacak olması nedeniyle o günlerde zamanının çoğunu taht odasındaki toplantılara ve özel bahçesindeki hazırlıklara ayırıyordu. Küçük Şehzadeyi birazcık ihmal ettiğinin farkındaydı; ama yeryüzünün geleceğini ilgilendiren böyle önemli bir konu aynı zamanda oğlunun da geleceğini etkileyecekti. Oğlunun gelecekte adaletli ve güçlü bir

hükümdar olabilmesi için Ejderha Çiçeğinin zarar görmemesi ve tohumunun Doğudiyar'a getirilmesi şarttı. Yine de bütün anneler gibi o da bu küçük suçluluk duygusunu taşımaya devam ediyordu; çünkü geçen gün taht odasında herkese söylediği gibi onun en değerli çiçeği aslında Küçük Şehzadeydi. Ve bir süredir onu birazcık ihmal etmişti. Evet, Küçük Şehzade bazen huysuz ve hırçın bir çocuk olabiliyordu. Ama Ece ne zaman oğlunun bu hareketleriyle karşılaşsa hemen kendi çocukluğunu hatırlardı. Henüz küçük bir kızken nasıl da dik başlı ve hırçın olduğu, evi olan Batıdiyar sarayından kaçarak, Hiçlik Zirvesi'ne ulaşmak için Kara Orman'a doğru çıktığı yolculuk ve yaşadığı diğer şeyler aklına gelirdi. Sonra oğlunu düşünür ve onun hayatına girmesiyle nasıl daha sabırlı ve hoşgörülü birisine dönüştüğünü anlardı. Doğudiyar'ın Ecesi günün birinde oğlunun da büyüyeceğini ve şükretmeyi bilen nazik bir insan olacağını biliyordu. Gelgelelim, onun için endişelenmekten kendini alamıyordu.

Annesi odasına girdiğinde Küçük Şehzade, bir kabahat işlemiş-çesine tahta kılıcını arkasına saklayarak Doğudiyar'ın Ecesini saygıyla selamladı. Uzun siyah saçları ve gece gibi anlamlı gözleriyle annesini ne zaman karşısında görse içini hoş duygular

kaplardı. Her çocuk gibi o da annesinin dünyanın en iyi annesi olduğunu düşünüyordu. Annesi ona şefkatle gülümsedi ve anne-oğul sohbet etmeye koyuldular. Küçük Şehzade annesine küçük çocukların çıkmak isteyebileceği maceralı yolculuklardan, anneleri onları daha çok sevsin ve onlarla daha çok ilgilensin diye annelerine getirebilecekleri bazı hediyelerden ve çiçeklerin aslında o kadar da büyütülecek bir tarafı olmadığı gibi bazı şeylerden bahsetti. Annesi ise ona, küçük çocukların çıkacakları yolculuklardaki tehlikelerden, annelerin çocuklarını aslında her şeyden ve herkesten daha çok sevdiğinden ve çiçeklerin de bazen çok önemli olabilecekleri gibi bazı başka şeylerden bahsetti.

Gel gör ki, tam o esnada çok tuhaf bir şey oldu. Doğudiyar sarayının çan kulesindeki devasa çan tamı tamına 12 kez vurdu. Bu hiç de alışıldık bir durum olmadığından bütün saray halkı şaşırmış ve bu duruma bir anlam verilememişti. Sarayda daha önce çanın 12 kez çaldığı görülmüş şey değildi. Ancak Doğudiyar'ın Ecesi oğluna sıkıca sarılarak onu alnından öptükten sonra aceleyle yanından ayrılmıştı. Küçük Şehzade bu duruma bir anlam veremese de ona göre bu durumun da kesinlikle o baş belası ejderhayla bir ilgisi olmalıydı.

Küçük Şehzade, içinde bir yerlerde sanki çok kuvvetli bir çağrı duyuyor ve bir yolculuğa çıkmayı arzu ediyordu. Nereye gitmesi gerektiğini tam olarak bilemese de o ejderhayı tepelemesi ve annesine getirmesi gerektiğini derinden hissediyordu. Herkesin bildiği üzere küçük çocukları en çok cezbeden şey yasak olmandır. Bu küçük çocuk da o anda hayatı boyunca karşısına çıkan en keskin yasağı delmeliydi: Kara Orman'a girmek! Marifetler Kitabı'nın eski efsaneler bölümünde anlatılana göre Kara Orman'ın sonunda Hiçlik Zirvesi diye bir yer olmalıydı. Küçükken dinlediği masallardan da hayal meyal bir şeyler hatırlıyordu. O ejderhanın mutlaka bunlarla da bir ilgisi olmalıydı. Ejderhaların yüksek dağların zirvesinde yaşadığını da zaten herkes bilirdi. Küçük Şehzadenin artık sabrı kalmamıştı. O ejderhadan başka hiçbir şey düşünemiyordu. Bir anda başını kaldırıp gökyüzüne baktı ve hayretler içinde kaldı. Herhalde artık nereye baksa o ejderhayı görüyor olmalıydı. Yıldızların arasında uzaklarda bir yerlerde, sanki belli belirsiz bir ejderha parıldamaktaydı. Artık bu, bardağı taşıran son damla olmuştu. Tahta kılıcını kuşandı ve hışımla odasından çıktı. Gizli geçitlerden ve dar dehlizlerden geçerek, kimseciklere görünmeden saraydan ayrıldı. Küçük Şehzade artık tehlikelerle dolu Kara Orman'ın bağına doğru ilerlemekteydi.

DÖRT

Kara Orman'ın iki oburu Leşgu ve Geşku hakkındaki son derece kötü şeyler ile onları harekete geçirecek gizeme dair.

Çok ama çok geniş topraklara yayılan Kara Orman, hemen-
cecik Doğudiyar'ın doğu sınırının bitiminde başlar. Burası
beklenmedik ve akıl almaz tehlikelerle dolu, vahşi hayvanların
ve tuhaf yaratıkların –ki ileride bunlara dair bazı bilgiler ver-
mek yerinde olacaktır– kol gezdiği ve onlarla karşılaşmamak
için dua edeceğiniz bir yerdir. Kara Orman, Hiçlik Zirvesi'ne
giden tek yol olduğu halde, akli başında hiçbir âdemoğlu bu-
rayı aşmak istemeyecektir... Ayrıca sık ağaçlar nedeniyle atla

ilerlemek de çok güç olduğundan Kara Orman'ın büyük bir kısmında ancak yaya olarak seyahat edilebilir.

Kara Orman'ın derinliklerindeki bir kulübede Leşgu ve Geşku adlı iki oburun –bilmeyenler için belirtmekte fayda var ki 'obur', Doğudiyar'ın yaygın dilinde 'cadı' demektir– yaşadığı söylenir. Bu durumun bir söylentiden ibaret olmasının tek nedeni ise bu iki oburu gören ve tanıyan çok az kimsenin olmasıdır. Gel gör ki, çok çok uzun zamandır, yani neredeyse tamı tamına üç yüz yıldır insan içine çıkamayan iki yaşlı oburu gören azıcık kişi bile gerçekten de onlarla hiç tanışmamış olmayı yeğlerdi ve bu düşüncelerinde hiç de haksız sayılmazlardı...

Her günü tembellik ederek geçiren Leşgu ve Geşku'nun evleri hep dağınık ve kirli, karınları ise hep açtı. Bütün gün boyunca, karınları gurul gurul guruldarken, yumuşak divanlarına yayılır ve miskin hareketlerle üzerlerine konan sinekleri savuştururlardı. Bu esnada da içi kestaneli pilavla dolu devasa kızarmış hindilerin, kocaman baharlı köftelerin, zeytinyağında cızırdayan löp etli palamutların, bol fıstıklı ve üzümlü etli böreklerin ve bunlar gibi daha bir sürü enfes yiyeceğin hayalini kurarlardı. En sonunda da bunları pişirmedikleri için

birbirlerini suçlar, bunları yiyebilen insanlara karşı öfkeden köpürür ve sonra da bu kimselerin zaten bunları hiç de hak etmediğine karar verirlerdi.

Leşgu ve Geşku'nun tek besin kaynağı Kara Orman'ın kuzeydoğu sınırında bulunan küçük köyden gelen ürünlerdi. Bu iki oburun karanlık büyüleri yüzünden köylerine kuraklık veya salgın hastalıklar gelmesinden korkan zavallı köylülerden iki kişi, haftada birkaç kez Kara Orman'a girmek ve bu kulübeye uğramak zorundaydı. Şu var ki onlara ekmek, kuzu budu, taze orman meyveleri, kaymak, tavuk eti, bal gibi öteberi getiren bu zavallılardan bazıları da Leşgu ve Geşku'nun gazabından kurtulamazdı. Bütün kötüler gibi bu ikisi de emek vermeden her şeye sahip olmayı kendilerinde hak gördüğünden, yiyecek miktarını az bulduklarında, köylülerden birisini fare ya da kurbağa gibi küçük bir hayvana dönüştürürdü. Korkudan tir tir titreyen diğer köylüyü ise gördüklerini anlatması için evine geri gönderirlerdi. Böylece varlıklarından haberdar olan yegâne insanlar olan bu köyün halkı onlardan çok korkardı. Leşgu ve Geşku gibiler ancak korku ve kargaşa sayesinde insanlara hükmedebildiklerinden, her zaman en büyük istekleri yeryüzünde kötülüğün hâkim olmasıydı.

Bütün bunların yanı sıra, Leşgu ve Geşku'nun en çok vakitlerini alan şey ise karşılıklı oturup birbirlerine caka satmaktı. Hımbıllık edip, bir şeyler tıkındıkları süre boyunca birbirlerine karşı kurum kurum kurumlanır, böbür böbür böbürlenirlerdi. Onlara göre zaten herkesin de korkunç kusurları olduğundan, hiç kimse onlar gibi önemli ve özel kişilerin dostu olmaya layık değildi. En nihayetinde kendilerini dinleyecek kimseleri olmadığından sürekli birbirlerine karşı kendilerini överlerdi. Şöyle ki kibir denen bu illet onların en büyük özelliği idi. Sürdürdükleri bu miskin ve sefil hayat içerisinde, Leşgu ve Geşku sanki âdemoğlunun bütün günahlarını üzerlerinde toplamışlardı ve onların olduğu bir hikâyede başka kötüye de hiç mi hiç ihtiyaç yoktu.

Gel gör ki, bugünlerde Leşgu ve Geşku'nun dağınık ve pis kulübesinde bir hareketlilik vardı ve bu, son derece gizemli bir durumdu. Oburlardan daha genç olanı Geşku, gece boyunca upuzun metal bir borunun ortasına oturtulmuş, neredeyse bir insan kolu uzunluğunda bir mercekle gökyüzünü gözetlerken kaygılı biçimde homurdanıyor; gün boyunca da usturlap denen tuhaf bir aletle birtakım hesaplar yaparak, yıldızların yüksekliklerini, takımyıldızların açılarını kaydedip duruyordu. Bütün

bunları yaparken de anlamsız biçimde öfkeden kuduruyor, kâh etrafta dolaşan uyuz kediye, kâh boşluğa, çocukların duy-maması gereken, burada yazılamayacak lâflar savuruyordu. Oburlardan daha yaşlıca olanı Leşgu ise gün boyunca Obur-ların Kehanetler Kitabı'nı karıştırıp duruyor; bir türlü işine yarayacak bir şeyler bulamadığından olacak, sanki sıkıntıdan patlayacakmış gibi oflayıp pufluyordu.

Yüzlerce yıldır yaşayan bu oburların diğer diyarlarda yaşayan kız kardeşleriyle ettikleri yemine göre tek amaçları, yeryüzünde kötülüğü hâkim kılmaktı. Bu uğurda her şeyi yapabilirlerdi. Nedir ki, geçen yüzyılın başında yeryüzüne kötülüğü yayabil-melerini sağlayacak en büyük fırsatı, son üç yüz yıldır ikinci kez kaçırmışlar; Hiçlik Zirvesi'nin tepesinde açan Ejderha Çiçe-ğini ele geçirememişlerdi – bilmeyenler için belirtmekte fayda var ki, son derece özel bir tılsım olan Ejderha Çiçeği, oburla-rın karanlık büyülerinde kullandıkları en özel malzemedir ve o olmaksızın oburların güçlü büyüler yapması imkânsızdır. Bu nedenle zayıf düşmüş ve Kara Orman'daki bu kulübeye mahkûm olmuşlardı. Gelgelelim artık iki obur için harekete geçme zamanı çok yakındı...

BEŞ

Kara Orman'ın bağırındaki Küçük Şehzade ile karşılaştığı gizemli bir yolcu ve bazı sözcüklerin sihri dair.

Küçük bir çocuğun içinde taşıyabileceği çok fazla duygu vardır. Gel gör ki bunlar bazen ihtiras, kıskançlık ve öfke gibi olumsuz duygular da olabilir. Ancak herkesin bildiği gibi bu, olağan karşılanması gereken bir durumdur. Şöyle ki, bazı çocuklar bunlarla baş edebilirken, diğerleri bunu başaramayabilir. Bereket versin ki Küçük Şehzade sevilen ve kendisine inanılan bir çocuktü ve bu durum sayesinde bu duygularının yerini sabır, hoşgörü ve nezaketin alması daha kolay görün-

yordu. Önünde iki seçenek vardı: Bekleyip dayanmak veyahut yola çıkıp öğrenmek. Küçük Şehzade de tıpkı annesi gibi yola çıkmayı tercih edenlerdendi. O akşam, Doğudiyar'ın doğu sınırına kadar olan çok uzun yolu yürümüş ve gece yarısından sonra Kara Orman topraklarına ayak basmıştı.

Kara Orman'ın içinde ilerlemeye başlayan Küçük Şehzade için bu başlangıç, tahmin ettiğinden daha zor olmuştu. Ne de olsa Doğudiyar ile Kara Orman'ı ayıran ıssız bölgede, kara dikenlerden oluşan bir sınır vardı. Bunları aşmak için kılıcını kullanmak ve yerde sürünmek onu çok zorlamıştı. Dikenler yüzünden yüzü gözü çizik içinde kalmıştı. Ayrıca yol onu yorup susatmış; bu arada midesi de kazınmaya başlamıştı. Üşümesi ise tamamen ayrı bir konuydu. Bir yandan sık ağaçlar arasında ilerlemeye devam ediyor, bir yandan da tedbirsiz davrandığı için kendisine kızılıyordu. Saraydan ayrılırken öfkesine öylesine kapılıp, öylesine aceleci davranmıştı ki yanına ne su ne yiyecek ne de kalın giysiler almayı akıl etmişti. Besbelli, bu yolculuk ona şimdiden bir şeyler öğretmeye başlıyordu.

Gecenin karanlığına gömülmüş Kara Orman, yıldızlar, gezegenler, takımyıldızlar ve gökadalardan altında salınırken, uzaklardan gelen korkunç uğultular rüzgârla birlikte ağaçla-

rın arasında yankılanıyordu. O sırada çok tuhaf bir şey oldu. Küçük Şehzade sık ağaçlar arasında bir ışığın parıldadığını fark etti ve yine hiç düşünmeden ışığa doğru ilerlemeye koyuldu.

Daha da sık bir ağaçlığın içinden geçtikten sonra, etrafı tamı tamına kırk tane kara servi ağacıyla çevrili genişçe bir düzlüğe vardı. Yuvarlak düzlüğün tam ortasında, gözleri yarı kapalı halde anlaşılmaz bir şeyler mırıldanan bir yabancı, dizlerinin üstünde oturuyordu. Tuhaftır ki, gökyüzündeki yıldızlar haricinde, orada yanan bir ateş yahut herhangi başka bir ışık kaynağı olmadığı halde Küçük Şehzade az önce gördüğü parlak ışığın buradan geldiğine emindi. Düzlüğün ortasında oturan dilenci kılıklı bu tuhaf yabancının yüzüne baktığında sanki alnında belli belirsiz bir ışığın parıldadığını gördü veya ona öyle geldi. Alnının ortasında ışık parlayan bir yabancıyı yahut ormanda duyduğu korkunç uğultuları çok fazla garipseyecek halde değildi; çünkü ne de olsa artık açlığa ve susuzluğa dayanacak hali kalmamıştı.

Küçük Şehzadenin kendisine yaklaştığını hisseden yabancı derin bir uykudan sakin bir şekilde uyanmış bir çocuk gibi ayağa kalktı. Üstü başı toz toprak içinde, saç ve sakalları uzun ve

bakımsız olan bu yabancının üstünde yünden bir hırka, başında da lime lime olmuş keçe bir başlık vardı. Küçük Şehzadeyle karşı karşıya geldiklerinde yabancı, yüzünde bir tebessümle, sağ elini kalbine götürüp başını eğerek, kendisi gibi birinden beklenmeyecek bir saygıyla onu selamladı. Sanki, gecenin bir vakti Kara Orman'ın bağrında tek başına yolculuk eden küçük bir çocukla karşılaşması çok sıradan hatta beklemekte olduğu bir şeymiş gibi sakindi. Sadece midesinden gelen gurultulara odaklanmış olan Küçük Şehzade ise ilk konuşan oldu. Doğudiyar Hükümdarının oğlu olarak şöyle dedi:

– Ey yabancı! Nereden gelir, nereye gidersin?

Yabancı sağ elini önce gökyüzüne kaldırıp sonra da kalbine götürürken bu küçük çocuğa şöyle cevap verdi:

– Kâinattan gelir kâinata giderim.

Büyüklerin anlamsız konuşmalarına en çok da Allame Cihan'dan dolayı alışık olan Küçük Şehzade sorusunu yineledi:

– Nereden gelir, nereye gidersin?

Yabancı bu kez biraz daha anlaşılır ve fakat çok şaşırtıcı bir cevap verdi:

– Perilidiyar’dan gelir, Doğudiyar Sarayı’na giderim. Ben bir gezginim. İbret almak için dolaşır, türlü tuhaflıkla karşılaşırım. Ve sırların sırrını taşıyım.

Küçük Şehzade, bu tuhaf ve gizemli yabancıyla konuştuğunda onun aslında görüldüğü kadar da tuhaf biri olmadığını anlıyordu. Bu eski ve kirli kıyafetlerin altında oldukça güler yüzlü ve sevimli birisi vardı.

Bereket versin ki, Küçük Şehzade açlığıyla ilgili henüz hiçbir şey söylemeden önce, Gizemli Gezgin heybesinden oldukça sert görünümlü bir şey çıkartmış, onu biraz suyla ıslatarak Küçük Şehzadeye ikram etmişti. Küçük Şehzade bu hiç bilmediği şeyi yerken bunun kuru ekmek olduğunu anlamış ve şaşırılmıştı. Çok tuhaf ama nedense bu ekmek ona bugüne kadar yediği en lezzetli yiyecekmiş gibi geldi. Ekmeği yerken yabancılardan yiyecek almamakla ilgili kuralı bozduğunu düşünse de sonradan zaten evden haber vermeden ayrılmak ve Kara Orman’a girmek gibi en önemli yasakları deldiğini hatırladı. Ve bu, onu biraz olsun rahatlattı.

Küçük Şehzade ve Gizemli Gezgin uzun uzun tehlikeli ve maceralı yolculuklardan, büyüklerin bazen ne kadar da an-

layışsız olabildiklerinden, çocukların hissedebileceği iyi ve kötü duygulardan bahsettiler. Konuşmanın sonunda, Küçük Şehzade Gizemli Gezgin'e Ejderha Çiçeği denen ejderha hakkında bildiklerini, annesinin o ejderhayı nasıl da beklediğini, kendisinin ise o ejderhayı tepeleyip annesine götürmek için bu yolculuğa çıktığını anlattı. Gizemli Gezgin ise ona bazen her şeyin görüldüğü gibi olmadığını açıkladı. Küçük Şehzade ise bilmediklerini bilmediği için bildiklerinden çok emindi. Hafifçe kaşlarını çatarak Gizemli Gezginin parlak yüzüne baktı. Gizemli Gezgin ise gözleri yarı kapalı bir şekilde sağ elinin işaret parmağını havaya kaldırarak aynen şöyle dedi:

– Sırlar sırrı söylenmez! Bilen söylemez, söyleyen bilmez! Ermek istersen sırlar sırrına, kulak ver sihirli sözlere!

Gizemli gezgin Küçük Şehzadenin kulağına doğru eğilerek ona ancak hazır olan kişilerin duyabileceği sihirli sözleri ve onları nerede kullanması gerektiğini fısıldadı. Ne tuhaf ki, tam o esnada, Küçük Şehzadeye, sanki etraflarını saran kara servi ağaçları 'huuu - huuu' diye inliyormuş ve aynı anda bir sağa bir sola doğru sallanıyormuş gibi geldi. Besbelli, bu tuhaf inilti ve ondan daha da tuhaf olan bu sallanma rüzgârın işiydi. Küçük Şehzade, Gizemli Gezginin söylediklerini duyduğunda

ise şaşkınlıktan az kalsın küçük dilini yutacaktı. Tam bir şeyler söylemek için ağzını açacaktı ki, Gizemli Gezgin sağ elinin işaret parmağını dudaklarına götürerek bunun sırların sırrı olduğunu ona hatırlattı.

Gece, Kara Orman'ı terk edip de yeni gün doğduğunda, Gizemli Gezgin tekrar kendi yoluna koyulmuştu. Kırk kara servi ağacının ortasındaki düzlükte henüz uyanmış bulunan Küçük Şehzade ise bu gizemli yabancının, sahip olduğu yegâne şeyleri kendisine bırakarak gitmiş olduğunu gördü. Gezginin gece uyurken üstüne örttüğü hırkayı giyip, yanına bıraktığı sert ekmekten küçük bir lokma yedikten sonra artık yoluna devam etmeye hazırды.

ALTI

Küçük Şehzadenin ayrılışından sonra Doğudiyar sarayında olanlarla, Kara Orman'da görülen tuhaf ve tehlikeli yaratıklara dair.

Küçük Şehzadenin Doğudiyar sarayından gizlice ayrılıp Kara Orman'a doğru yola çıktığı akşam, Allame Cihan sarayın gözlem kulesinde, devasa bir borunun içine geçirilmiş kocaman ve kalın bir mercekle gökyüzünü gözetliyordu. Bu esnada, kızı Mevali de onun hemen arkasında, her şeyden habersiz bir şekilde –en azından Allame böyle düşünüyordu–, gözlemevi kütüphanesinin enfes kitaplarına gömülmüştü.

Çok zeki bir çocuk olan Mevali'nin hesap yapmaya ve gökyüzüne karşı çok büyük bir ilgisi vardı. Tahta kılıçları, atları ve macera dolu yolculukları sevse de onun için hiçbir şey kitapların yerini tutamazdı. Küçük Şehzadenin en yakın dostu olan Mevali, onun aksine hayatı kitaplardan öğrenmeyi tercih edenlerdendi. Günün birinde büyük bir bilgin olarak babasının yerini alacağına kesin gözüyle bakılan bu küçük kız, aynı Küçük Şehzade gibi o günlerde Doğudiyar sarayında bazı tuhaf gelişmeler yaşandığının farkındaydı. Babası sürekli zamanın yaklaştığından, Gizemli Gezginin gelmek üzere olduğundan ve bunun gibi anlaşılmaz birçok başka şeyden bahsediyor, Kehanetler Kitabı'nı elinden düşürmüyordu. Gezegenlerin, yıldızların, takımyıldızların ve gökadalara hareketlerini sürekli takip eden ve bunlarla ilgili hesaplar ve gözlemler yapmayı alışkanlık haline getirmiş olan Mevali, o günlerde Ejderha takımyıldızının ortaya çıkmak üzere olduğunun farkındaydı. Farkında olmadığı şey ise, tıpkı Küçük Şehzade gibi kendisinin ve bütün yüzünün geleceğinin de bununla bir ilgisi olduğuydu. Gel gör ki, tuhaf biçimde, Küçük Şehzadenin o günlerde sürekli bahsettiği Ejderha Çiçeğinin ve çıkmak istediği tehlikeli

yolculuğun bütün bunlarla bir ilgisi olduğunu içinde bir yerlerde hissediyordu.

Tam o esnada, çok acayip bir şey oldu. Allame Cihan “Zamanı geldi, evet geldi!” gibi anlaşılmaz sözler eşliğinde apar topar gözlem kulesinden ayrıldı. Biraz sonra, diğer saray sakinleri gibi Mevali'nin de anlam veremediği biçimde çan kulesinin büyük çanı tam 12 kere vurdu. Büyüklerin bu tür aceleciliklerine alışık olan Mevali sakin bir şekilde, bu olaylarla ilgili konuşmak üzere Küçük Şehzadenin odasına gitti. Gel gör ki Küçük Şehzade odasında yoktu. Sonradan, sarayın başka hiçbir yerinde de olmadığı anlaşılmıştı.

Ertesi sabah, Doğudiyar sarayının ana kapısı önünde nöbet tutan muhafızlardan birisi uykulu gözlerini ovuşturarak yaklaşmakta olan bir yabancıya hayretler içinde baktı. Bu dilenci kılıklı adamın alnının ortasında sanki bir ışık parılıyordu. Günlerdir, beklenen bu yabancı konusunda tembihlenen muhafızlar derhal Allame Cihan'a haber gönderdiler.

Sonunda beklenen kişi gelmişti. Artık Onikilerin yola çıkma zamanı gelip çatmış olmalıydı. Biraz sonra, Gizemli Gezgin

ile Allame Cihan taht odasında, Onikilerle birlikte Doğudiyar Hükümdarı ve Doğudiyar'ın Ecesinin huzurundaki yerlerini almışlardı.

Hükümdar ve Ece, oğullarının gizlice saraydan ayrılmış olması nedeniyle çok zor bir gece geçirmişlerdi. Her ikisinin de pek iyi durumda olduğu söylenemezdi. Şimdi herkes nefesini tutmuş, Gizemli Gezginin vereceği haberleri bekliyordu.

Tahta yaklaşan Gizemli Gezgin, iki kolunu çapraz bir şekilde göğsü üzerinde birleştirip başını öne eğerek Hükümdar ve Eceyi selamladı. Sonra sakin bir şekilde konuşmaya başladı ve aynen şunları söyledi:

– Küçük Şehzade, Kara Orman'da sırların sırrını taşıyor. Yüce kâinatın önümüze koyduklarına bizler karışamayız. Bu küçük çocuk bu yolculuğu tek başına tamamlamalı. Ejderha Çiçeğinin tohumunu getirmek onun görevi.

Ve sustu. Başka hiçbir şey söylemedi. Herkesin bildiği gibi bazı kişiler az konuşsa da varlıklarıyla çok şey anlatırlar. Doğudiyar'ın Ecesi de Gizemli Gezginin yüzüne baktığında oğlunun bu işi başaracağını gördü. Bütün bu yaşananlar çok büyük bir planın parçası olmalıydı ve bunlara müdahale et-

mek mümkün değildi. Doğudiyar'ın Ecesi oğlunun saraydan ayrıldığı akşamdan itibaren her gece onun için dua edecekti. Küçük Şehzadenin kötülükle karşılaşmaması gerekirdi. Ne de olsa o daha sadece küçük bir çocuktu. Herkesin bildiği gibi olacakları belirleyen inançtır. Bu nedenle Ece oğlunun hiçbir kötülükle karşılaşmayacağına inandı.

Besbelli, Gizemli Gezginin bu sözlerinden en çok etkilenecek olanlar Onikilerdi. Ne de olsa her biri büyük kahramanlar olan bu on iki savaşçı, uzun yıllardır bu gizli görev için hazırlanıyorlardı. Şimdi on biri birden sözcüleri olan askere bakıyorlardı. Onikilerin sözcüsü olan kızıl saçlı güzel asker bir adım öne çıktı ve Hükümdarla Eceyi, hiçbir şey söylemeksizin saygıyla selamladı. Onurlu bir savaşçı konuşmadan da birçok şey anlatabilirdi ve Onikiler olanları anlayışla karşılıyordu.

O ana kadar hiç konuşmamış olan Allame Cihan ise sonunda dayanamayarak söz aldı ve kıvançla şöyle dedi:

– Her şeyin bir nedeni, her sonucun bir sebebi vardır! Gizemli Gezginin bu kadar gecikmesinin nedeni ortaya çıktı! Kötülük sonunda iyiliğe dönüşür! Sanmayın ki farklı olur! Bilge kişi bunu seyreder! Görelim neler olacak! Ne olursa olsun güzel olacak!

Böylece taht odasındaki toplantı sona ermiş oldu ve herkes sırasıyla huzurdan çekildi.

Küçük Şehzadenin kayıplara karışmış olması, Doğudiyar sarayında bir sır olarak saklanıyordu. Bu sırrı bilenlerden Mevali, en yakın dostu için birazcık endişelense de onun bu yolculuğun üstesinden geleceğine ve Ejderha Çiçeğini bulacağına inanıyordu. Kara Orman hakkında biraz daha ayrıntılı bilgi edinmek için kütüphaneye gitmiş ve Marifetler Kitabı'nın 'Kara Orman'da Sık Rastlanan Kötü Yaratıklar' ile ilgili bölümünü okumaya koyulmuştu. Allame Cihan'ın ailesinde kuşaktan kuşağa aktarılan ve babasının yerini alıncaya dek Mevali'nin haberdar olmayacağı Sırlar Kitabı'nda anlatılanların çok küçük bir kısmı, Marifetler Kitabı'nın bu bölümünde yer alıyordu. Kitapta aşağı yukarı şunlar yazılıydı:

Kara Orman'da Sık Rastlanan Kötü Yaratıklar

Karakoncolos

Kapkara, ufak tefek, kötü kalpli bir cindir. Karşısına çıkan insanlara 'Nereden gelir, nereye gidersin? Adın ne?' gibi sorular sorar. Ondan kurtulmak için vereceğiniz cevabın içinde mutlaka 'kara' kelimesi olmalıdır.

Hıncır Munkur

Aynı insana benzeyen fakat göbeğinde bulunan bir torbada yavrusunu taşıyan bir yaratıktır. Karşısına çıkan insanların ağzını ve burnunu tıkamayı çok sever.

Gulyabani Öcüsü

Bu öcü, herkese farklı görünen bir türdür. İnsanın en büyük korkularının vücut bulmuş halidir. İnsan en çok neden korkuyorsa bu canavara baktığında onu görür.

Kempirler

Yüzleri, vücutlarında hiç kan yokmuş gibi bembeyazdır. İnsanlardan kaçır ve yalnız yaşarlar. Güneş ışığı onlara zarar verdiği için sadece geceleri dışarı çıkarlar ve insanların boynunu ısırılmaya bayılırlar.

Hortlaklar

Bu korkunç yaratıklar hakkında fazla bir şey bilinmez. Sadece mezarlıklarda ve Kara Orman'ın derinliklerinde yaşamayı sevdikleri söylenir.

Devler

Cüsseleri kocaman, boyları upuzundur. Ahmak ve zalim olurlar. Genelde, geçit ve köprü gibi yerlerde bekleyerek geçmek isteyenlere bilmece sorarlar. Ancak, bilenleri de bilmeyenleri de yerler.

Oburlar

Bu cadı türü Kara Orman'da görülebilecek en kötü yürekli canlıdır. Korkunç büyüler yaparak Kara

Orman'ın bütün kötülüğünü kendilerinde toplayabilirler. Bunu yaptıkları zaman, Kara Orman'da geçici olarak hiçbir kötülük kalmaz. Doğudiyar ve Kara Orman'da artık pek fazla obur bulunmaz.

Bereket versin ki Küçük Şehzade, bu sayılanlardan iki tanesi hariç hiçbirini görmeden yolculuğunu tamamlayacaktı. Gelgelelim, gördüklerinin onu görüp görmeyeceği daha önemli görünüyordu.

YEDİ

Oburların Kehanetler Kitabı'nda yer alan bir kehanet ve Leşgu ile Geşku'nun Hiçlik Zirvesi'ne doğru yola çıkmadan önce yaptıkları korkunç şeylere dair.

Doğudiyar göğünde parlayan Ejderha takımyıldızı, aynı akşam gece yarısından sonra nihayet Kara Orman'ın derinliklerinden de görünür hale gelmişti. Korkunç büyülerini daima geceleri ve sabaha karşı yapan Leşgu ve Geşku, zaten Ejderha takımyıldızının ortaya çıkmasını da beklediklerinden pis ve dağınık kulübelerinde uyanıktılar. Oburlardan daha genç olanı Geşku gökyüzünü izlemeye devam ederken birdenbire

öfkeyle homurdanarak şöyle dedi:

– Nihayet! Sonunda ortaya çıkabildi!

Gelecekleri için bu denli önemli olan bir olayın gerçekleşmesi bile onu mutlu etmeye yetmezdi. Ne de olsa yeryüzünde bu iki oburu mutlu edebilecek hiçbir şey yoktu. Şu var ki, Ejderha Çiçeğini üçüncü kez kaçırlırsa sonsuza dek yok olabilecekleri de beklenen bir şeydi.

O esnada, uzun süredir harekete geçmek için bir ipucu arayan Leşgu ise bir yandan irice bir kuzu budunu kemiriyor bir yandan da yine Oburların Kehanetler Kitabı'nı karıştırıyordu. Kapağı ve sayfaları ağaç kabuğundan yapılmış korkunç görünümlü bir kitaptı bu. İlgili sayfayı açtı ve sesli bir şekilde okudu:

“Sihirli sözler dile gelince

İki çiçek birleşedursun.

Ve Ejderha Çiçeği tohumunu sunsun.

Nedir ki Leşgu ve Geşku,

Bir Azman'ın midesini boylasın!”

Bütün kehanetler gibi bu da oldukça anlaşılmaz kısımlar içe-

riyordu. Leşgu bir sürü sihirli söz biliyordu, ama bunlar hangileriymi acaba? Çocuklardan, ağaçlardan, hayvanlardan, her şeyden ve herkesten nefret ettiği gibi çiçeklerden de nefret ederdi. Ejderha Çiçeği dışındaki bu çiçek de nereden çıkmıştı? Bir çiçekten daha çok nefret ettiği bir şey varsa o da iki çiçektir. Peki kendilerini yiyecek kadar büyük bir Azman kim olabilirdi? Herhalde devlerden bahsediliyor olmalıydı.

Leşgu tam bunları düşünürken, odanın diğer ucundaki masanın üzerinde, kocaman bir lengerin içinde duran kızarmış kuzu butlarına ulaşmak isteyen açgözlü kedi de masaya tırmamıyordu. Bunu fark eden obur, kemirmekte olduğu kuzu budunu zavallı hayvanın kafasına fırlattı ve aynen şöyle bağırdı:

– Azman, seni pire torbası! Dua et ki şu anda çok meşgulüm!

Leşgu ve Geşku'nun, her zaman aç ve bakımsız olan zavallı kedisi Azman da çaresiz bir şekilde kafasına fırlatılan kemirilmiş kuzu budunu alarak bir köşeye çekildi.

Uzun zamandır bu kehanet üzerinde çalışan Leşgu kehanette ne demek istendiğini bir türlü anlayamıyordu ve bu, kız kardeşi Geşku'ya çıkışmak için iyi bir fırsattı. Ona aynen şöyle dedi:

– Sen bütün gece gökyüzünü gözetlemekten başka bir şey

bilmez misin? Betgu burada olsaydı bu işi çoktan halletmişti.

Bir hayli öfkelenen Geşku ise ona aynen şöyle cevap verdi:

– Betgu, Betgu, Betgu! Başka bir bildiğin yok mu senin karanlık aşkına! Çok biliyorsan sen kendin hallet bu işi!

Tamamen ayrı bir hikâyenin konusu olan Betgu, Leşgu ve Geşku'nun en küçük kız kardeşi olup tıpkı onlar gibi on parmağında on kara bir başka oburdu. Betgu, Karanlığın Efendisi'nin en başarılı öğrencisi olmuş ve ona hizmet etmek için yanında kalmaya hak kazanmıştı. Leşgu ve Geşku kendilerinden daha başarılı bir kötü olan Betgu'yu hep kıskanırlardı. Leşgu ise bir küçük kardeşi olan Geşku'ya karşı çocukluğundan beri duyduğu kıskançlık nedeniyle, kendisi de çok kıskanmasına rağmen hep Betgu'yu överdi.

Gelgelelim, Leşgu ve Geşku'nun karşılıklı atışmaları, Leşgu'nun koca bir bardak meyan kökü şerbetini kafasına diktikten sonra ağzından iğrenç bir ses çıkartarak, koluyla ağzını silmesiyle sona erdi. Ne de olsa korkunç büyülerini yapmaları için gecenin en uygun zamanı gelmişti. Ve Leşgu ile Geşku için birbirlerine bu türden kabalıklar yaptıktan sonra beraberce işlerine devam etmek son derece olağan bir durumdu.

Kötülüğün sadık uşakları Leşgu ve Geşku, yapacakları korkunç büyüyle ilgili bütün hazırlıkları tamamlamışlardı. Şimdi bu büyü onlara Ejderha Çiçeğini olduğu gibi kesip evlerine getirebilmeleri için yol gösterecek ve zayıf düşmüş kötülüğü güçlendirecekti. Her yüz elli yılda bir Hiçlik Zirvesi'nde yeniden açan Ejderha Çiçeğini elde etmek için her seferinde farklı yöntemler uygulamak gerekebilirdi. Ne de olsa yüz elli yıl uzunca bir zamandı ve bu sürede yeryüzü ve üzerinde yaşayanların bir kısmı da değiştiğinden bu, olağan karşılanması gereken bir durumdu.

Leşgu ve Geşku dağınık ve pis kulübelerinin tam ortasında kaynattıkları kazanın içine sırasıyla birer tutam hercümerç otu, vesvese kökü ve nifak tohumu atıp bir ölçek de gulgule yağı boca ettiler. Bunu yaparken de yedi büyük kötülüğü simgeleyen yedi büyülü sözü bir ağızdan haykırdılar:

—Afratafra, tamah, köskös, hasut, yamyam, hışım, pinek!

Bu malzemeler ve bu karanlık sözler sayesinde kötülük güçleniyor, Kara Orman'ın bütün karanlığı iki oburun kulübesine doğru akıyordu. Kara Orman'da yaşayan bütün kötü yaratıkların kalplerindeki kötülük de korkunç sesler çıkartarak rüzgârla onlara doğru sürükleniyordu. Bütün Kara Orman bu korkunç gürül-

tüleriyle çınılıyordu. O gece Kara Orman'da olan herhangi birinin bu korkunç sesleri duymaması pek mümkün görünmüyordu.

Koca bir tutam kırkkilit otunu da kazanın içine attılar. Besbelli bunu da iyiliğin yolunu tıkamak için yapmışlardı. En nihayetinde büyüünün en can alıcı kısmı gelip çatmıştı. Bu kısmı daha yetenekli bir cadı olan Leşgu üstleniyordu. Büyüğe bir adamotunu bir maşa yardımıyla tutan Leşgu, onu da dikkatle kaynamakta olan kazanın içine bıraktı. Daha sonra da biraz önce döşemenin altındaki gizli bir bölmeden çıkarmış olduğu kirli bir mendili büyü masasının üzerine koydu. Leşgu mendili açarken, her iki obur da en kıymetli hazinelerine bakan iki korsan gibi masaya eğildiler. Her ikisinin de yüzü ve gözleri kötülükle parlıyordu. Mendilin içinde hareket eden parlak yeşil şey, tamı tamına dört yüz elli yıl önce ele geçirmeyi başardıkları Ejderha Çiçeğinden kalan son parçaydı. Son derece güçlü bir tılsım olan Ejderha Çiçeği olmadan karanlık büyülerinin işlemesine imkân yoktu. Leşgu, elleri titreyerek, bu son parçayı da kazanın içine bıraktı. Bunu yapar yapmaz da yeryüzünde çoktan unutulmuş olan çok eski bir dilde, burada kesinlikle yazılamayacak büyü sözleri mırıldandı. O anda Kara Orman'da

olsaydınız, siz de gökyüzünde Ejderha takımyıldızı taraflarından gelen bir şimşeğin Leşgu ve Geşku'nun kulübesinin çatısına düştüğünü kesinlikle görebilirdiniz.

Kaynattıkları kazana doğru iyice eğilen Leşgu ve Geşku suyun üzerinde gördükleri bazı şeyleri dikkatle izlemeye koyuldular. Kırk kara servinin ortasında oturan bir çocuk ve onun kulağına bir şeyler fısıldayan bir adam gördüler. Bu adamı çok iyi tanıdıklarından bu duruma çok öfkeleniler. Daha sonra aynı küçük çocuk, sırtında bir hırka ve kuşağında bir tahta kılıçla ilerliyordu. Bu, sadece küçük bir çocuk olduğu için onu hiç ama hiç önemsemediler. Ancak hemen ardından yine çok iyi tanıdıkları yaşlı bir kadının bu küçük çocuğa parlak, beyaz bir şey verdiğini gördüler ve öfkeden çılgına döndüler. Gelgelelim o parlak ve beyaz şeyin çocuğa geçtiği andan itibaren bu çocuğa bakamaz, onu göremez oldular. Çocuk göz kamaştırıcı bir ışık seli yayarak birdenbire suyun üstünde yok oldu. En nihayetinde her ikisi de kaynattıkları sıvıdan koca birer kepçeyi gövdeye indirdiler. Artık hantal bedenleri canlanmış, zihinleri açılmıştı. Korkunç çılgınlık atarak yolculuk için son hazırlıklarını tamamlamaya koyuldular.

Gün ağarmaya başladığında, Leşgu ve Geşku evlerindeki bütün yiyecekleri iki katırın çektiği arabalarına yükleyip, zavallı kedileri Azman'ı aç karnına ve tek başına evde bırakarak yola çıkmışlardı. Şimdi, dünyanın en mutsuz iki hayvanı olan Sikkın ve Bikkın'ın çektiği araba Kara Orman'la Hiçlik Zirvesi arasında bulunan Devler Geçidi'ne doğru ilerliyordu. Leşgu ve Geşku kehanette geçen Azman'ın bir dev olduğuna eminlerdi ve onu mahvetmek için korkunç hazırlıklarını tamamlamışlardı.

SEKİZ

Kara Orman'ın ak ruhu Yaşlı Ubakan ve Küçük Şehzadeye anlattığı Kuşların Masalına dair.

Bereket versin ki, Kara Orman'ın tam kalbinde, yani Doğudiyar'dan Hiçlik Zirvesi'ne giden yolun tam ortasında, çocuk adımıyla yedi günde alınacak bir yolun sonunda, yaşlı Ubakan'ın kulübesi bulunur. Kırk kara servinin çevrelediği geniş bir düzlüğün ortasındaki küçük kulübede Yaşlı Ubakan tek başına yaşar. Şöyle ki, bu geniş düzlüğün hemen başında dallarına ve gövdesine rengârenk bez parçaları bağlanmış çok yaşlı bir çınar ağacı vardır. Yaşlı Ubakan'ın meyve ağaç-

ları, küçük bostanı, ahır ve kümesi ise sevimli kulübesinin etrafını çevreler.

Küçük Şehzade, Kara Orman'ın girişinde Gizemli Gezginle karşılaştığı geceden sonra, tam yedi gece daha, her seferinde karşısına çıkan kırk kara servili düzlüklerde uyumuş ve yedi gün boyunca da o tuhaf yabancından duyduğu sihirli sözcükleri içinden tekrar ederek yürümüştü. Ne garip ki, yol boyunca tekrar ettiği sihirli sözcükler sanki içinde Ejderha Çiçeğine karşı duyduğu büyük öfkenin yerini almaya başlamıştı. Yine de bir ejderhayı kabullenme fikrine alışması ona imkânsızmış gibi geliyordu.

Gizemli Gezginin kendisine bıraktığı azıcık su ve kuru ek-mekle yedi gün yedi gece boyunca idare etmek zorunda kalan Küçük Şehzade, o günün seher vaktinde, aç ve yorgun bir halde Yaşlı Ubakan'ın kulübesine yaklaşıyordu.

Yaşlı Ubakan, küçük bir çocuğun kulübesine doğru yaklaşmakta olduğunu gördüğünde, çoğu zaman olduğu gibi yine bahçesiyle uğraşıyordu. Onu görür görmez elindeki işi bırakarak hemencecik küçük çocuğu karşıladı.

Tombul yanakları ve gıdısı, sarıya çalan karmakarışık beyaz saçları ve zeytin yeşili hareli gözleriyle ayakta dikilen bu yaşlı kadının üzerinde bembeyaz, yünden bir elbise vardı. Küçük Şehzadeye gülümsedi ve aynen şöyle dedi:

Hoş geldin çocuğum. Karnın aç mı?

Bunu söylerken o denli sakindi ki, Küçük Şehzade bir an için Yaşlı Ubakan'ın uzun zamandır kendisini beklemekte olduğu hissine kapıldı. Kara Orman'da tek başına yolculuk eden küçük bir çocuk görmenin Yaşlı Ubakan'ı şaşırtmaması Küçük Şehzadeyi şaşırtmıştı. Gelgelelim o güne kadar Yaşlı Ubakan'ın herhangi bir şeye şaşırdığını da zaten gören olmamıştı.

Küçük Şehzade Yaşlı Ubakan'ın sevimli kulübesine girdiğinde yine çok şaşırdı. Ne de olsa bir insanın bu kadar az eşyası olması neredeyse imkânsız gibiydi. Yaşlı Ubakan'ın tertemiz ve derli toplu kulübesinde, yerdeki döşek ve cam kenarındaki sedirden başka hiçbir eşya yoktu. Sedirin yanındaki sepette Ubakan'ın koyunlarının yününü eğirmekte kullandığı örekesi ve iplik yumakları duruyordu. Bir insanın bu kadar az eşyayla yaşaması ve hatta Ubakan kadar güler yüzlü olması şaşılacak şeydi doğrusu.

Küçük Şehzade şaşıradersun, Yaşlı Ubakan çoktan yer sofrasını kurmuş ve ocakta kaynamakta olan enfes kokulu tarhana çorbasını onun önüne koymuştu bile. Çorba kasesinin içinde yüzen irice bir top tereyağı ve yine irice bir top peynirin erirken oluşturdukları beyaz şekilleri izlemek Küçük Şehzadenin çok hoşuna gitti. Ve afiyetle yediği bu güzel yemek için Yaşlı Ubakan'a teşekkür etti. Besbelli bu, onun hayatında içtiği en lezzetli çorbaydı.

Yedi gün sekiz gece süren bir yolculuğun küçük bir çocuğu yorgun düşürmesi olağan karşılanması gereken bir durumdu. Bu nedenle Küçük Şehzade yemekten sonra Yaşlı Ubakan'ın rahat döşeginde derin bir uykuya daldı.

Önceden de belirtildiği gibi Yaşlı Ubakan etrafında gördüğü şeylere pek şaşırman birisi değildi. Hatta hiçbir şeye üzülmediği, fazla sevinmediği ve kahkahayla gülmediği de bilinen bir şeydi. Kendisini çevreleyen kâinatın akışına ve döngüsüne kapılmış, her şeyi ve herkesi olduğu haliyle kabul etmeyi çok iyi öğrenmişti. Yaşlı Ubakan sadece taş, toprak, çiçekler, hayvanlar, insanlar, ağaçlar ve ormanla değil, aynı zamanda

güneş, ay, gezegenler, yıldızlar, takımyıldızlar ve gökadalara
yani kâinatın tümüyle iletişim içindeydi. Varlığın tamamını
içinde duyanlardandı. Ve anın varlık demek olduğunu bilirdi.
Bu yüzden geçmiş yahut gelecek onu ilgilendiren şeylerden
değildi. Sadece o anı yaşardı. Şayet Yaşlı Ubakan'ın kolunda
zamanı gösteren bir aygıt olabilseydi, üzerinde hiç ama hiçbir
işaret olmaz, sadece şöyle yazardı: 'bu dem' – bilmeyenler için
belirtmekte fayda var ki 'bu dem' Doğudiyar'ın yaygın dilinde
'şimdi' demektir.

Herkesin bildiği gibi, yeryüzünde kötülük ve iyilik her zaman
iç içe geçmiş halde bulunur. Her devirde, mekânda, toplu-
lukta ve hatta ailede iyi ve kötü bir aradadır. Ne de olsa iyi
olmadan kötüyü, kötü olmadan da iyiyi anlamak mümkün
değildir. Bereket versin ki, Yaşlı Ubakan da Kara Orman'ın
kalbindeki ak ruhtu.

Alacakaranlık Kara Orman'ın kalbine düşerken, Küçük Şeh-
zade dışarıdan gelen büyüleyici bir müziğin sesiyle, Yaşlı
Ubakan'ın yatağında daldığı derin uykusundan uyandı. Tam
kulübeden dışarı çıkmak için kapıya doğru yaklaşmıştı ki,

birdenbire bunu yapmaya çekindi ve pencerenin kenarındaki sedire oturarak müziğin geldiği tarafta olan biteni izlemeye koyuldu.

Kulübenin biraz ilerisindeki çınar ağacının hemen önünde Yaşlı Ubakan tek başınaydı. Bir yandan elindeki davuluyla Küçük Şehzadenin duyduğu ezgiyi çalarken, bir yandan da kendinden geçmişcesine coşkuyla dans ediyordu. Üzerindeki uzun hırkadan sarkan alacalı püsküller, göğsünde taşıdığı sedir ağacından zırh ve başındaki kırmızı takkenin üzerindeki puhu kuşu tüyüyle Yaşlı Ubakan adeta görkemli bir masal kuşunu andırıyordu. Kuşağından sarkan ay ve güneş şeklindeki demir levhalar ve mavi boncuklar ile giysisinin her bir tarafına dikilmiş küçük çingiraklar, ziller ve ayna parçaları da bu dans esnasında birbirine çarpıyor ve bu tılsımlı müziğe eşlik ediyordu.

Artık bir ışık topu gibi görünmeye başlamış olan Yaşlı Ubakan bir an durdu ve ellerini gökyüzüne doğru kaldırarak dua etti. Hemen ardından yine olanlar oldu... Birdenbire, Yaşlı Ubakan'ın kafasının hemen tepesinde eşsiz parlaklık ve renkteki bir ışık seli yükseliverdi. Küçük Şehzade, bu ışık selinin içinde yine o ejderhayı gördüğüne yemin edebilirdi. Şaşılacak

şeydi doğrusu, hain ejderha peşini bırakmak bilmiyordu. Burada bile karşısına çıkmıştı. Ejderha yok olduktan sonra, Küçük Şehzade aynı yerde, eğer yanlış saymadıysa tamı tamına otuz değişik kuş türünün sırayla parlayıp söndüğünü gördü. Bu kuşlardan birçoğunu tanıyordu. Gelgelelim en sonunda, hepsinden daha parlak ve göz alıcı olan devasa, heybetli bir kuş ortaya çıktı. Küçük Şehzade hayatında hiç böyle bir kuş görmemişti. Kuşun parlaklığı gözlerini öylesine kamaştırdı ki ona bakamadı ve başını başka tarafa çevirmek zorunda kaldı. Bu nedenle de kuş tam ortadan kaybolurken yukarıdan parlak, beyaz bir tüyün düştüğünü ve Yaşlı Ubakan'ın da bu tüyü yakaladığını göremedi.

Küçük Şehzade, başını tekrar Yaşlı Ubakan'ın bulunduğu tarafa çevirdiğinde, yaşlı kadının kendinden geçmiş bir halde yerde yatmakta olduğunu gördü. Küçük çocuk bu durum karşısında korkmuştu. Derhal koşarak yaşlı kadının yanına gitti. Bereket versin ki, geçmiş yahut gelecekle ilgili hiçbir endişe ve korku taşımayan Yaşlı Ubakan hemencecik gözlerini açarak ona gülmüseddi. Birlikte kulübeye doğru yürürlerken Yaşlı Ubakan yumruk yaptığı sağ elinde sanki gizli bir şey taşıyordu. Kendisine endişe ve merak dolu gözlerle bakan küçük çocuğa şöyle dedi:

– Gözlerini ve bakışlarını annenden almışsın.

Küçük Şehzade hayretle sordu:

– Annemi tanıyor musun?

Kulübeye girerlerken Yaşlı Ubakan bu soruya kesin bir cevap vermeksizin Küçük Şehzadeye gülümsemekle yetindi. Ne de olsa eskiden tanıdığımız bir kişi artık aynı kişi olmayabilirdi ve Yaşlı Ubakan bunu çok iyi bilirdi.

Yaşlı Ubakan'ın kulübesinde geçirdiği süre boyunca Küçük Şehzadeye öyle geldi ki, bu yaşlı kadın ona baktığında kalbinde ve zihninde olup biten ne varsa görüp anlıyor ve kendisini olduğu haliyle kabul ediyordu. Daha önce ona bu şekilde bakan tek bir kişi olmuştu. O da annesi Doğudiyar Ecesiydi.

O gece Küçük Şehzade uykuya dalmadan hemen önce Yaşlı Ubakan ona Simurg'la –bilmeyenler için belirtmekte fayda var ki 'Simurg', Doğudiyar'ın yaygın dilinde 'otuz kuş' anlamına gelen bir kelimedir– ilgili bir masal anlattı. Değişik bir şekli Marifetler Kitabı'nın masallar bölümünde de yer alan bu masal aşağı yukarı şu şekildeydi:

Kuşların Masalı

Bir varmış bir yokmuş... Masal masal içinde, evvel zaman içinde...

Kafdağı derler zümrütten bir dağ varmış. Gökyüzü rengini ondan alır; dağ bütün göğü sırtında taşırmış. Gidenin varamadığı, varanın dönemediği, dönenin de bulamadığı bir dağ ne olacak ki? Olsa olsa kimsenin bilemediği Periler Padişahı ülkesinin önünde dikilip duracak, yeryüzünün sallanıp yıkılmasına mâni olacak. Güneş dahi onda doğup ondan batacak... Karanlık yol aşılmadan, dolunaya dört kez bakılmadan Kafdağı'na varılamayacak. Perperişan âlemlere şan... bir yolculuk ki sorma gitsin!

Gelgelelim, inin cinin cirit attığı Kafdağı'nın tepesinde, abanoz ağacından bir köşkte, bir güzel sultan yaşarmış. Öyle bir sultan ki, o cüssesiyle uçtuğu zaman hava kararır, yağmuru mercan olan bir buluta benzermiş. Gürültüsü sel sesiyle yel sesine dolar, o gürültü de gök gürültüsüne konarmış. Başı kocaman, burnu yassıca, upuzun boynunda beyaz tüylerden bir halka... Tüyü tıl-

sımlı... Parlak mı parlak, ne mümkün bu sultana bakmak!
Gözleri kamaştırır, bakanları hiçleştirir! Gözle görülmez,
elle hiç tutulmaz!

İşbu sultanın adı Kuşlar Padişahı Simurg imiş. İsmi var
amma cismi yok imiş. Onun için Simurg'a 'ne yoktur ne
vardır' derlermiş. Bütün kuşlar da padişahlarını kıyasıya
merak edip dururlarmış.

Gün olmuş devran dönmüş, âlemde ne kadar kuş varsa
bir araya toplanmış. Yusufçuk, tûtî, keklik, doğan, turaç,
bülbül, tavus, sülün, kumru, üveyik, şahin... Demişler
ki: "Ana gibi yâr olmaz, padişahsız diyar olmaz. Varın,
kendimize bir padişah bulalım. Padişahsız ülke diyar-
lardan bir diyar... ola ki başıbozuk". Koyulmuşlar bir
padişah aramaya. Aramakla bulunmazmış lakin bulanlar
da ancak arayanlardan çıkarmış.

Bereket versin ki, kuş dilinden anlar bir sultanın sır kâtibi
olan Hüdhüd de kuşlar arasındaymış da... sırtında hır-
kası, alnının ortasında parlayan tacıyla ötüvermiş gönlü
perişan:

– Kuşların Padişahı Simurg,

Ona ulaşmada bana yoldaş olun!

Siz de bu yola baş koyun.

O bize yakındır da biz ona uzak.

Bu yolda karşımıza çıkacak nice tuzak.

Lakin O'na varan kurtulacak

Hem iyiden hem de kötüden!

Bülbül, papağan, tavus, kaz, keklik, hma, doğan, ala-
veyik, baykuş ve kuyruksallayan, lafların biri ağızlarında
bini boğazlarında, hep beraber itiraz etmişler bu uzun
ve zorlu yola.

Son sözü Hüdhüd söylemiş; cümle kuşu ikna etmiş. Ne
de olsa malikin bilmediğini halik bilir imiş. Her şey ka-
der her hüküm de nasip ileymiş. Zahmetsiz rahmet de
hiç olmayandanmış. 'Ya tahammül ya sefer' diyerekten
yola revan olmuşlar.

İmdi, Hüdhüd nde, diğer kuşlar arkada baş koymuşlar
bu zorlu yola. Yol boyunca ahvahlar, inlemeler, ken-
dilerinden geçmeler... ne arasan var! Elaman! Onlar
sormuş, Hüdhüd anlatmış. Böyle böyle kuşlardan tamı
tamına otuzu, aşmış yol üzerindeki yedi vadiyi. İstek

Vadisi'ni aşıp da isteklerinden kurtulmuş, Aşk Vadisi'ni aşıp da aşka gark olmuş, Marifet Vadisi'ni aşıp da kendi yerini bulmuş, Tokluk Vadisi'ni aşıp da her şeye doymuş, Birlik Vadisi'ne varıp da kâinatı anlamış, Hayret Vadisi'ne varıp da dertlerinden yanmış, nihayet Hiçlik Vadisi'ne varıp da kendilerinde yok olmuş ve huzura kavuşmuşlar.

Sonun başı olmuş, hasta ve yorgun otuz kuş, Kafdağı'nda yüce bir kapının önüne konmuş. Yanlarına varan bir kâtip kendilerine bir kâğıt uzatıvermiş. Hayret ki hayret! Bütün yolculukları ve yaptıkları bu kâğıtta yazmaz mı? Eyvahlar olsun! Tam o esnada da Simurg karşılarında çıkmaz mı? Hayret kere hayret! Meğerse Simurg bizzat kendileriymiş. Eh ne de olsa gönlün hazır olmadığını gözler önceden hiç göremez imiş. Gelgelelim artık, Simurg'da kendilerini, kendilerinde Simurg'u görür olmuşlar.

Elhak, artık ne yol ne yolcu ne de kılavuz kalmış imiş!
Hep hiç olmuş! Hiç de hep!

Ezcümle, onlar ermiş bahtına, biz çıkalım tahtına.

Küçük Şehzade annesinden defalarca dinlediği bu masalı bu kez Yaşlı Ubakan'dan dinlerken derin bir uykuya daldı. O, uykuya daldıktan hemen sonra Yaşlı Ubakan, Küçük Şehzadenin hırkasının cebine, bembeyaz parlak bir tüy koydu ve yanmakta olan toprak kandili üfleyerek söndürdü.

Ertesi sabah Küçük Şehzade, Hiçlik Zirvesi'ne kadar yedi gün yedi gece sürmesi gereken yolculuğuna çıkmak için hazırды. Yaşlı Ubakan, içinde taze kaymak, kuru et, biraz ekmek ve kırmızı orman meyveleri olan bir heybeyi henüz o uyanmadan hazır etmişti. O sevimli kulübede kaldığı süre boyunca, Yaşlı Ubakan Küçük Şehzadeye hiçbir soru sormamış ve büyüklerden bekleneceğinin aksine hiçbir nasihatte bulunmamıştı. Annesi, Ejderha Çiçeği ve Gizemli Gezgin hakkında anlattıklarını yüzünde belli belirsiz bir gülümsemeyle dinlemiş ve bununla yetinmişti. Giderken ona şöyle dedi:

– Yolun açık olsun çocuğum.

DOKUZ

Leşgu, Geşku, Küçük Şehzade ve Azman'ın Hiçlik Zirvesi yolunda başına gelenlere dair.

Ejderha takımyıldızının Kara Orman'dan görüldüğü gecenin seher vaktinde yola çıkmış olan Leşgu ve Geşku Kara Orman'ın derinliklerinde Hiçlik Zirvesi'ne doğru ilerliyorlardı. Yaptıkları korkunç büyü sayesinde Kara Orman'daki bütün kötülüğü kendilerinde toplamış olan Leşgu ve Geşku'nun hayatları boyunca yaptığı şey aslında ayırmaktı. Kötülük denen şeyin ayrılık, ayırmak ve bölmekle ilgili olduğunu zaten herkes bilir. Marifetler Kitabı'nda da yazdığı üzere, tıpkı, sürekli genişlemekte olan kâinatın içinde birbirinden ayrılan ve uzaklaşan

gökadaların yalnızlaşması gibi âdemoğlunun felaketi de bu kötülük nedeniyle olacak gibidir.

Kazandıkları bu karanlık gücü yürüyerek harcamak istemeyen Leşgu ve Geşku, Sikkın ve Bikkın'ın çektiği arabayla sık ağaçlar arasında ilerleyemedikleri için rotalarını değiştirmek zorunda kalmışlardı. Aslında doğrudan güneydoğuya doğru ilerleyerek çok daha kısa sürede alabilecekleri yolu uzatarak, ağaçların daha seyrek olduğu güney tarafına doğru yönelmişlerdi. Böylece Kara Orman'ı doğu-batı hattında tam ortadan kesen yola ulaşarak doğuya, Devler Geçidi'ne doğru ilerleyeceklerdi. Yolu gerçekten uzatan bu rota dışında, son derece mutsuz hayvanlar olan Sikkın ve Bikkın'ın inançsızlığı ve umutsuzluğu da sanki yolu uzattıkça uzatıyor gibiydi.

Ejderha takımyıldızının Doğudiyar ve Kara Orman'da görüldüğü akşamdan tamı tamına sekiz gün sonra Küçük Şehzade bir sabah vakti Yaşlı Ubakan'ın kulübesinden ayrılmış, Kara Orman'ın derinliklerine kuzeydoğuya doğru ilerlemeye koyulmuştu. Aslında, Kara Orman'ın sonunu kuzeyden güneye uzanan bir hat boyunca tamamen kaplayan Büyük Dağ'ı aşmak için tek bir yol

vardı. Bu da Kara Orman'ı doğu-batı hattında tam ortasından bölen yolun sonunda bulunan Hiçlik Vadisi'ydi. Büyük Dağ'ın zirvesi olan Hiçlik Zirvesi'ne giden yegâne yol olan bu vadi, içinde hiçbir şey bulamayacağınız çok derin ve dik bir vadiydi. Bu vadiye girebilmek için ise vadinin başındaki Devler Geçidi'ni aşmak şarttı. Şöyle ki Devler Geçidi, Yelbegen isimli pek de akıllı olmayan zalim bir dev tarafından korunuyordu. Bu arada, zalim kişilerin pek akıllı olmadıklarını zaten herkes bilir.

Gelgelelim, Devler Geçidi'ne ulaşmak için doğuya doğru ilerlemesi gerektiğini, büyüklerin çocuklara masal diye anlattığı şeylerden bilen Küçük Şehzade böyle yapmamıştı. Tıpkı içinde bir yerlerden gelen bir hisle çıktığı bu yolculukta olduğu gibi, yine içinde kendisini kuzeydoğu yönüne doğru sürükleyen bir çağrı duyuyordu.

O sabah boyunca Kara Orman'da kuzeydoğu yönünde ilerlemiş olan Küçük Şehzade kuşluk vaktinde ağaçların çok daha sık olduğu bir bölgeye ulaştı. En nihayetinde ileride, ağaçların arasında terk edilmiş gibi duran korkunç görünümlü bir kulübe olduğunu fark etti.

Leşgu ve Geşku'nun zavallı kedileri Azman, iki oburun Kara Orman'ın derinliklerindeki pis ve dağınık kulübeyi terk etmelerinden tamı tamına sekiz gün sonra, açlıktan bitkin düşmüş bir halde kulübenin kuytu bir köşesinde uyuyordu. O günün kuşluk vaktinde, dağınık ve pis kulübede hiç beklenmedik bir şey oldu. Terk edilmiş gibi duran kulübenin aralık kapısından içeri süzülüreren bir karaltı Azman'ı hafif uykusundan uyandırdı. Açlıktan kımıldayacak hali kalmamış olan Azman başını, belli belirsiz görebildiği ve fakat varlığını ve kokusunu tamamıyla hissettiği bu gölgeye doğru çevirdi. Gariptir ki, Azman kendisine yaklaşp, onu selamlayan ve başını okşayan bu karaltıdan gelen enfes bir kuru et kokusu alıyordu. Kokunun geldiği tarafa doğru güçsüz bir hamlede bulunan Azman, biraz sonra, boyu aşağı yukarı bir çocuğunki kadar olan bu tuhaf karaltının kendisine ikram ettiği kuru eti yemeye başlamıştı bile. Besbelli bu, iyi kalpli bir karaltıydı.

Biraz çekinerek de olsa uzaktan gördüğü korkunç kulübeye girip orada bulduğu bitkin bir kediyi Yaşlı Ubakan'ın hazırladığı heybedeki kuru etle besleyen Küçük Şehzade şu anda

bu terk edilmiş evi incelemekteydi. Bunu yaparken ona öyle geldi ki, sanki bu evin sahipleri buldukları her şeyi buraya istiflemişlerdi ve bu kadar çok eşyaları olduğu için çok mutlu olmalıydı. Bu kadar çok eşyanın bir insanı mutlu edebileceği insanın ancak çocukken sahip olabileceği bir düşüncedir ve bu yüzden Küçük Şehzadenin de bu şekilde düşünmesi olağan karşılanması gereken bir durumdu.

Bütün odayı çevreleyen raflarda, Küçük Şehzadenin daha önce hiç görmediği bir sürü tuhaf cisim, bazı kesici aletler, kocaman kitaplar, içi rengârenk sıvılarla dolu şişeler, garip görünümlü malzemelerle dolu irili ufaklı kavanozlar, cam fanuslar ve ahşap kafesler sanki hiçbir işe yaramıyorlarmış gibi toz içinde öylece duruyorlardı. Odanın tam ortasında duran masanın üzerinde içi kötü kokulu bir sıvıyla dolu kocaman bir kazan ve yanında da açık bir kitap vardı. Kapağı ve sayfaları ağaç kabuğundan yapılmış korkunç görünümlü bir kitaptı bu. Küçük Şehzade açık duran sayfada Doğudiyar diliyle yazılmış olan sözleri okudu:

“Sihirli sözler dile gelince

İki çiçek birleşedursun.

Ve Ejderha Çiçeği tohumunu sunsun.

Nedir ki Leşgu ve Geşku,
Bir Azman'ın midesini boylasın!"

Besbelli, bu hain ejderha yine karşısına çıkmıştı. Küçük Şehzade için bu ejderhadan kurtulmanın yolu yoktu sanki. Annesinin bu ejderhadan bahsedip durması, gökyüzündeki yıldızlar, Yaşlı Ubakan'ın kulübesinde gördükleri... ve şimdi üstüne üstlük bir de bu anlaşılmaz sözler çıkmıştı ortaya. Küçük Şehzade ejderhaları çok iyi bilirdi. Yüksek dağların zirvesinde, çaldıkları değerli hazinlerin üstünde yatan, ağızlarından ateş saçarak insanlara hep kötülük yapan, açgözlü ve kötü kalpli yaratıklardı onlar. Bundan emindi ama her nedense bu korkunç kitapta yazan satırları okuduğunda ilk defa, bu ejderhanın bir çiçek olabileceği gibi kendisine son derece anlamsız gelen bir hisse kapıldı. Ve bu gereksiz düşünceyi hemen kafasından savuşturuverdi. Bu, son derece olağan karşılanması gereken bir durumdu, ne de olsa herkesin bildiği gibi insan bir gerçekle yüz yüze gelmeye henüz hazır olmadığına benliği onu yok saymayı tercih eder. Küçük Şehzade de o günlerde, annesinin bütün sevgisine sahip olabilmek için o ejderhayı bulmak, tepelemek ve annesine götürmek dışında bir şey istemiyordu.

O esnada zavallı Azman yediği kuru etle biraz olsun kendine gelmiş, kendisini besledikten sonra kulübenin ortasına geçip durmuş olan karaltıyı izliyordu. Biraz sonra karaltının kulübenin kapısından çıkmakta olduğunu fark etti ve öylece onun peşine takıldı. Şimdi, Leşgu ve Geşku'nun kedisi Azman tam olarak göremediği bir gölgeyi ve kuru etin kokusunu takip ederek Kara Orman'ın derinliklerinde aşağıya, güneydoğuya doğru ilerlemekteydi.

Küçük Şehzade peşine takılan kediyle birlikte o boş kulübeden ayrıldığı günün akşamında yine kırk kara servili bir düzlükte uykuya daldı. Ve o gece gerçekten de çok tuhaf bir rüya gördü. Küçük Şehzade rüyasında, ıssız bir yolda tek başına yürüyordu. Çok yorulmuş, susamış ve acıkmıştı. Üşümesi ise tamamen ayrı bir konuydu. Gel gör ki içinden sürekli o gizemli yabancından duyduğu sihirli sözcükleri tekrar ederek yürümeye devam ediyordu. Susadıkça, yoruldukça ve üşüdükçe sanki yolculuğunun başında o kötü ejderhaya karşı duyduğu öfke yok oluyordu. Besbelli, sihirli sözleri tekrar etmesi nedeniyle olacak, tuhaf bir şekilde, bu öfkenin yerini bir sıcaklık alıyordu. Uzunca bir süre daha yürümeye devam ettikten sonra,

bereket versin ki, yolun sonunda bir su kaynağına ulaştı ve bir ses duydu. Ses kendisine aynen şöyle diyordu: “Bu yol içten içe, hiçten hiçe, içe içe...” Küçük Şehzade kaynağın suyundan doya doya içtikten sonra yine hiç beklenmedik bir şey oldu. Birdenbire kendisini kuşlar padişahı Simurg’un sırtında, karanlık bir ormanın üstünde uçarken buldu. Böylelikle rüyası sona ermişti.

Bu tuhaf rüyayı gördüğü gecenin sabahına uyandığında, Küçük Şehzade, artık gece uyumuş olduğu yerde olmadığını fark etti. Kendisi tam olarak bilmese de uyandığı yer, Kara Orman’ı doğu-batı hattında ortadan kesen yolun doğu ucu tarafında bir yerdi. Besbelli bu yolculuk boyunca başına gelen en inanılmaz şey bu olmalıydı. Herkesin bileceği üzere bu, ancak çocuklara masal diye anlatılanlarda gerçekleşebilecek türden bir şeydir ve bu yüzden de birçokları için inanılmaz olması olağan karşılanması gereken bir durumdur.

Bütün bunlar dışında Hiçlik Zirvesi yolunda Küçük Şehzadenin başına kayda değer başka bir şey gelmedi. Sadece unutmadan, yanındaki kediyle doğuya doğru ilerlerken karşılaştığı iki korkunç yabancıyı eklemekte fayda var. O tuhaf rüyayı gördüğü gecenin ertesi günü, akşama doğru, iki kara katırın çektiği kapkara bir

araba, yürümekte olan Küçük Şehzadenin yanında durdu. Arabanın içinden gelen öfkeli ve tiz bir ses aynen şu şekilde, avazı çıktığı kadar bağıdı:

– Azman seni pire torbası! Ne işin var senin burada?

Ardından arabadan uzanan bir kol zavallı kediyi apar topar arabanın içine çekiverdi. Her nedense kendisine bir selam bile vermeyen hatta onu hiç görmemiş gibi davranan bu pek de nazik sayılamayacak iki yabancının arabası Devler Geçidi'ne doğru gözden kayboldu.

Devler Geçidi'yle Hiçlik Zirvesi'nde olup bitenlerle bu masalın öncesinde olmuşlarla sonrasında olacaklara dair.

Bilinmezliklerle dolu Perilidiyar'ın önünde dikilen ve yeryüzünün geri kalan kısmını oradan ayıran Büyük Dağ, gökyüzüne rengini veren zümrüten bir dağdır. Önceden belirtildiği gibi Kara Orman'ın hemen sonunda yer alan Büyük Dağ'ın zirvesi olan Hiçlik Zirvesi'ne ulaşmanın tek yolu Hiçlik Vadisi'yle onun hemen başında bulunan Devler Geçidi'ni aşmaktır.

Ejderha takımyıldızının Doğudiyar ve Kara Orman üzerinde görülmesinden tamı tamına on gün sonra bir sabah vakti, içinde

Leşgu, Geşku ve kedileri Azman'ın olduğu katır arabası Devler Geçidi'ne ayak bastı. Tam da bekledikleri üzere, kırk arşın boyunda, -bilmeyenler için belirtmekte fayda var ki 'arşın', Doğudiyar'da kullanılan yaygın uzunluk birimidir- alt dudağı yerde üst dudağı gökte bir dev olan Yelbegen'i karşılarında buldular.

Öğlen yemeğinin ayağına geldiğini düşünen ve bu yüzden ağzı sulanan Yelbegen'in suratında son derece anlamsız bir sırıtış vardı. İri cüssesinin aksine akli ve duyguları çok da güçlü olmayan kişilere özgü bu sırıtışın ardında, besbelli tam da şöyle demek üzereydi:

“Bir bilmecem var size! Bilen olmadı daha önce! Bilen geçer, bilemeyen mideme düşer! Cevabı tektir... bilene diyeceğim 'geç'tir:

Her şey oldu, hiçbir şey olmadı!

O'na giden yol birdir,

Üstünde tuzak bin birdir...

O ne vardır ne yoktur!

Hem doludur hem de boştur...

Otuzlar aynasının sırrı hiçtir!

Söyleyin bakalım bu kimdir?”

Gelgelelim, kehanette adı geçen Azman'ın Yelbegen olduğuna emin olan Leşgu ve Geşku ona ağzını bile açma fırsatı vermeden harekete geçtiler. Şu var ki, çocuklara masal diye anlatılanları ciddiye almayanlar ile çocukluğunda dinlediği masalları çoktan unutmuş olan büyüklerin bu bilmecenin cevabını bilememesi olağan karşılanması gereken bir durumdu. Gel gör ki bütün kötüler gibi verdiği sözleri tutma alışkanlığı olmayan yalancı Yelbegen, bilmeceyi bilenleri bile gövdeye indirmeyi alışkanlık haline getirmişti. Ancak Leşgu ve Geşku erken davrandılar. İki obur, korkunç çılgınlık atarak devin üstüne saldırdılar. Şöyle ki çocukların kesinlikle şahit olmaması gereken ve burada anlatılamayacak bu kavganın sonunda Yelbegen'i etkisiz hale getirdiler. Koca dev, derin bir uykuya dalmışçasına öylece yerde uzanıyordu. Leşgu ve Geşku ise artık Hiçlik Vadisi'ne girmiş bulunan katır arabaları ile yukarıya Hiçlik Zirvesi'ne doğru ağır ağır yol almaya koyulmuşlardı.

Sırtında hırkası, kuşağında tahta kılıcıyla Kara Orman'da yol alan Küçük Şehzade de yola çıktıktan tamı tamına on gün sonra bir kuşluk vaktinde nihayet Hiçlik Vadisi'ne varmıştı. Burası, yukarıya Hiçlik Zirvesi'ne doğru çıkan ve içinde hiçbir

canlıya rastlayamayacağınız çok derin bir yarıktı. Bir arabanın zar zor ilerleyebileceği bu vadi, Büyük Dağ'ın eteklerinin yarılmasıyla oluşmuş bir tür geçitti. Dağın eteklerinin kızıl rengi bütün vadiyi adeta ateşe bürüyor gibiydi. Burada yürüyecek kişinin kendini ateşin içinde yürüyormuş gibi hissetmesi ve hatta bu kızıl ışık nedeniyle içinin yanması olağan karşılanması gereken bir durumdu.

Hiçlik Vadisi'nde ilerlemeye başlayan Küçük Şehzade vadinin hemen girişinde yerde boylu boyunca uzanmış yatan bir dev gördü. Gelgelelim buna hiç şaşırmadı. Küçük Şehzade artık içinde bir yerlerde duyduğu çok güçlü bir duygunun etkisi altındaydı. Ona öyle geliyordu ki artık hiçbir şey onu şaşırtamaz, üzemez ve çok fazla sevindiremezdi. İçinden sihirli sözcükleri tekrarlayarak öğlen boyunca yürüdü. Yukarı doğru hafif bir eğimle ilerleyen vadinin sonuna geldiğinde zümrüt renkli Büyük Dağ'ı karşısında buldu. Hiçlik Zirvesi'ne ulaşan yol dağın çevresi boyunca yukarı tırmanan bir sarmaldı. Yosunlu kayalar, bodur ağaçlar ve çalılar arasında gün boyunca dağın etrafında döne döne yukarı tırmanan Küçük Şehzade hava henüz aydınlıkken Hiçlik Zirvesi'ne ulaştı ve zirvenin ortasındaki geniş düzlükte O'nu gördü. Bir çocuk boyunda

olan ve onun güzelliğiyle saflığına sahip Ejderha Çiçeği, yeşil, etli ve kıvrık yapraklarıyla Hiçlik Zirvesi'nin kalbinde parlıyordu. Ve evet! Küçük Şehzadenin düşündüğünün aksine bu bir ejderha falan değil düpedüz bir çiçektir! Gel gör ki, bu güzel çiçeğin biraz ilerisinde, Küçük Şehzadenin evvelki gün Kara Orman'da yürürken karşılaştığı kara arabanın içindeki iki karanlık yabancı görülmekteydi. Öfke içinde anlamsız hareketler yapan ve Küçük Şehzadenin hiç de anlayamadığı sözler mırıldanan bu iki kadın tuhaf biçimde halen kendisini görmezden gelmeye devam ediyorlardı. Kadınlar kollarını Ejderha Çiçeğine doğru uzatmış, ellerinden çıkan karanlık bir dumanla ona saldırıyorlardı. Ejderha Çiçeği ise parlak bir ışıkla bu saldırıya karşılık veriyordu. Bu karanlık duman ile parlak ışık ortalarında bir yerlerde buluşuyor ve sanki birbirleriyle savaşıyorlardı.

Tam da kadınların yorgun düştüğü ve saldırıya ara verdiği bir anda, Küçük Şehzade Ejderha Çiçeğine doğru yanaştı. Onun yaklaşmasıyla daha da çok parlamaya başlayan çiçek, uykudan henüz uyanmış bir çocuk gibi baş tarafında bulunan ve bir ağız gibi görünen kapalı çiçeğini onun olduğu tarafa çevirdi. Şayet Doğudiyar'ın Ecesi o anda orada olsaydı, bu manzarayla

karşılaştığında kesinlikle 'iki çiçeğin birleştiğini' düşünürdü. Artık 'sihirli sözlerin dile gelme' vakti çoktan gelmişti. Küçük Şehzade Ejderha Çiçeğine iyice yaklaştı ve aynen şöyle dedi:
– 'Lütfen'.

Kapalı yaprağını açan Ejderha Çiçeği, tohumunu Küçük Şehzadeye teslim etti. Bunun karşılığında Küçük Şehzade aynen şöyle cevap verdi:

– 'Teşekkür ederim'.

O anda yine inanılmaz gibi görünen bir şey oldu ve Ejderha Çiçeği ile Küçük Şehzadenin biraz ilerisinde durmakta olan iki karanlık yabancı birdenbire küçük birer fareye dönüşüverdiler. Tam o esnada, hemen oracıkta bekleyen katır arabasının içinden fırlayan aç kedi de onları bir güzel mideye indirdi. Böylelikle 'Leşgu ile Geşku bir Azman'ın midesini boyladı'.

Tıpkı burada olduğu gibi bazı kehanetlerin gerçekleşmesi beklenen bir şeydir. Şayet siz de o öğleden sonra Hiçlik Zirvesi'nin tepesinde olsaydınız, Küçük Şehzade'nin Büyük Dağ'ı aştığına, Ejderha Çiçeğini bulduğuna ve ona sihirli sözleri söyleyerek tohumunu aldığına yani mucizelerin sahici olduğuna ve bir kehanetin gerçekleştiğine bizzat şahit olmuş olurdunuz.

Herkesin bildiği gibi inanarak söylendiğinde sihirli sözlerin açamayacağı kapı yoktur.

Bu küçük masalın sonuna geldiğimizde, tamamen başka hikâyelerin konusu olabilecek bazı olayların da gerçekleştiğini eklemekte fayda var: Küçük Şehzadenin Sıkkın, Bıkkın ve Azman'ı da yanına alarak Doğudiyar sarayına dönmesi, orada gerçek bir kahraman gibi karşılanması, Ejderha Çiçeğinin tohumunu Doğudiyar'ın Ecesine teslim etmesi, annesinin onun yüzüne baktığında nasıl da farklı bir çocuk gördüğü, Mevali ve Allame Cihan'la karşılaşması ve yeryüzünde yüz elli yıl hüküm sürecek barış döneminin başlamış olması gibi. Küçük Şehzade, Doğudiyar Hükümdarı, Doğudiyar'ın Ecesi, Allame Cihan, Onikiler, Mevali, Gizemli Gezgin, Yaşlı Ubakan, Leşgu, Geşku ve Betgu ile Karanlığın Efendisi'nin geçmişte yaşadıkları ve gelecekte yaşayacakları ise apayrı birer hikâyenin konusu olabilirler.

ŞARKI

Küçük Şehzade ve Ejderha Çiçeği...

Hakiki bir masaldı bu,
Anlatıverdim çarçabuk!
Kulak verdiğin için...
Sana teşekkür ederim çocuk.

Yola düşmek ne âlâ düşmüş,
Kuranlar başına!
Gökten bir tüy düşmüş
Varıp da erenler başına!

SÖZLÜK

ahdetmek: bir şeyi yapmak için
kendi kendine söz vermek

âlem: 1- kâinat, evren
2- dünya
3- herkes, başkaları

arşın: yaklaşık 68 santimetre-
ye eşit olan uzunluk ölçüsü

baht: şans

cümle: bütün, hepsi

cüsse: insan gövdesi

dem: zaman, çağ

devran: 1- dünya

2- kader, talih

3- zaman, çağ

elaman: bezginlik ve sızlan-
ma anlatan bir söz

elhak: gerçekten, hiç şüphe
siz, doğrusu

evvel: ilk, önceki, geçmiş

ezcümle: kısaca, özet olarak,
özetle

hakiki: 1- gerçek

2- niteliği değişme-
miş, aslına uygun olan

halik: allah

hüküm: karar

imdi: 1- buna göre, şu hâlde, artık
2- şimdi

işbu: işte bu.

in: insan.

**in cin cirit atmak veya in cin
top oynamak:** bir yerde
hiçbir canlı varlığın bu-
lunmaması

kâtip: haberleşmeyi sağlayan
görevli

kıyasıya: şiddetli bir biçimde

malik: sahip

mâni olmak: engellemek

nasip: 1- birinin payına düşen şey
2- kısmet, talih, baht

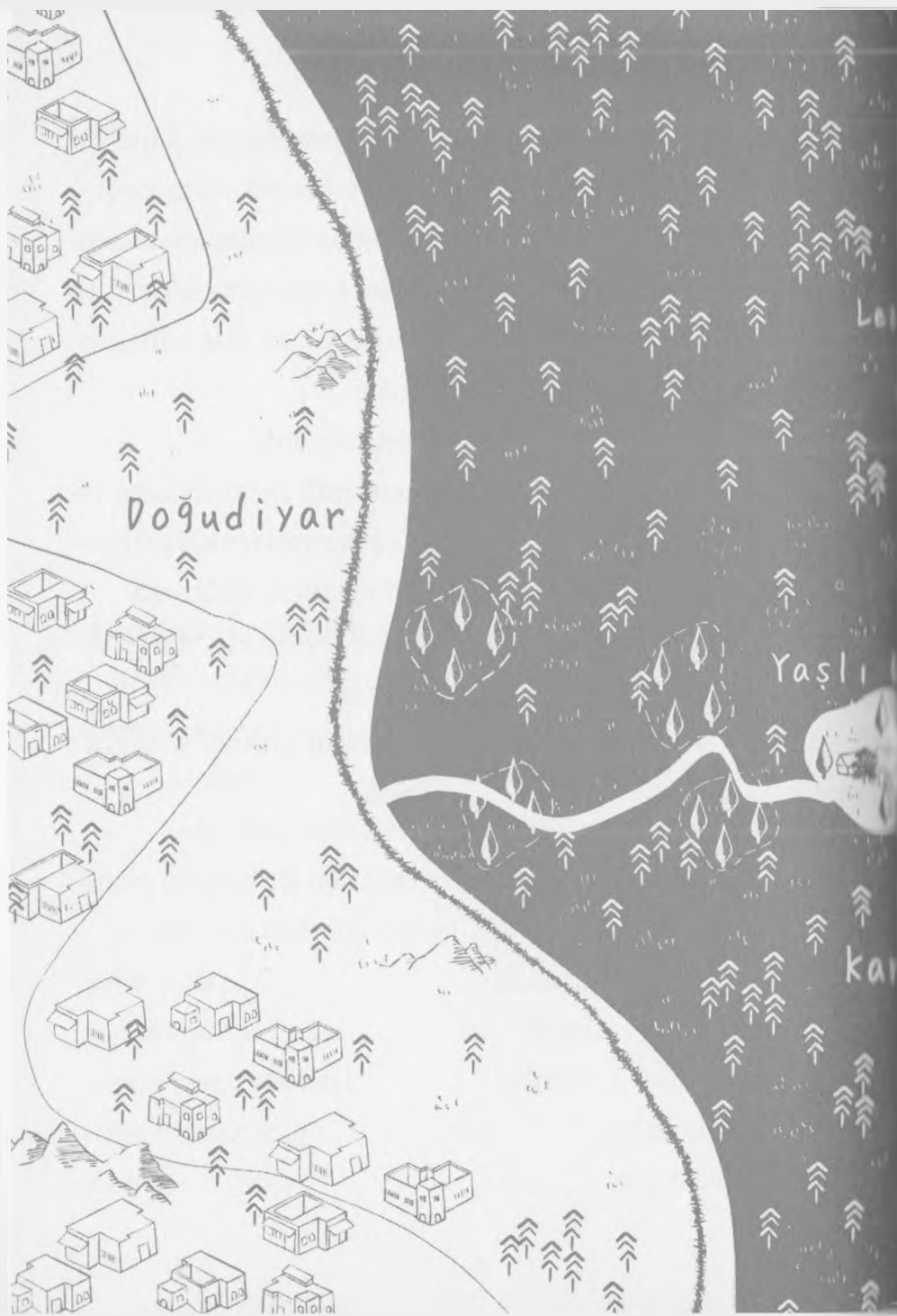
rahmetsiz zahmet olmamak:
çaba gösterilmeden iyi ve
güzel şeyler elde edileme-
mesi

sefer: yolculuk

tahammül: insanın kötü ve
güç durumlara karşı koya-
bilme gücü, katlanma

yâr: çok sevilen kişi, dost, yar-
dımcı

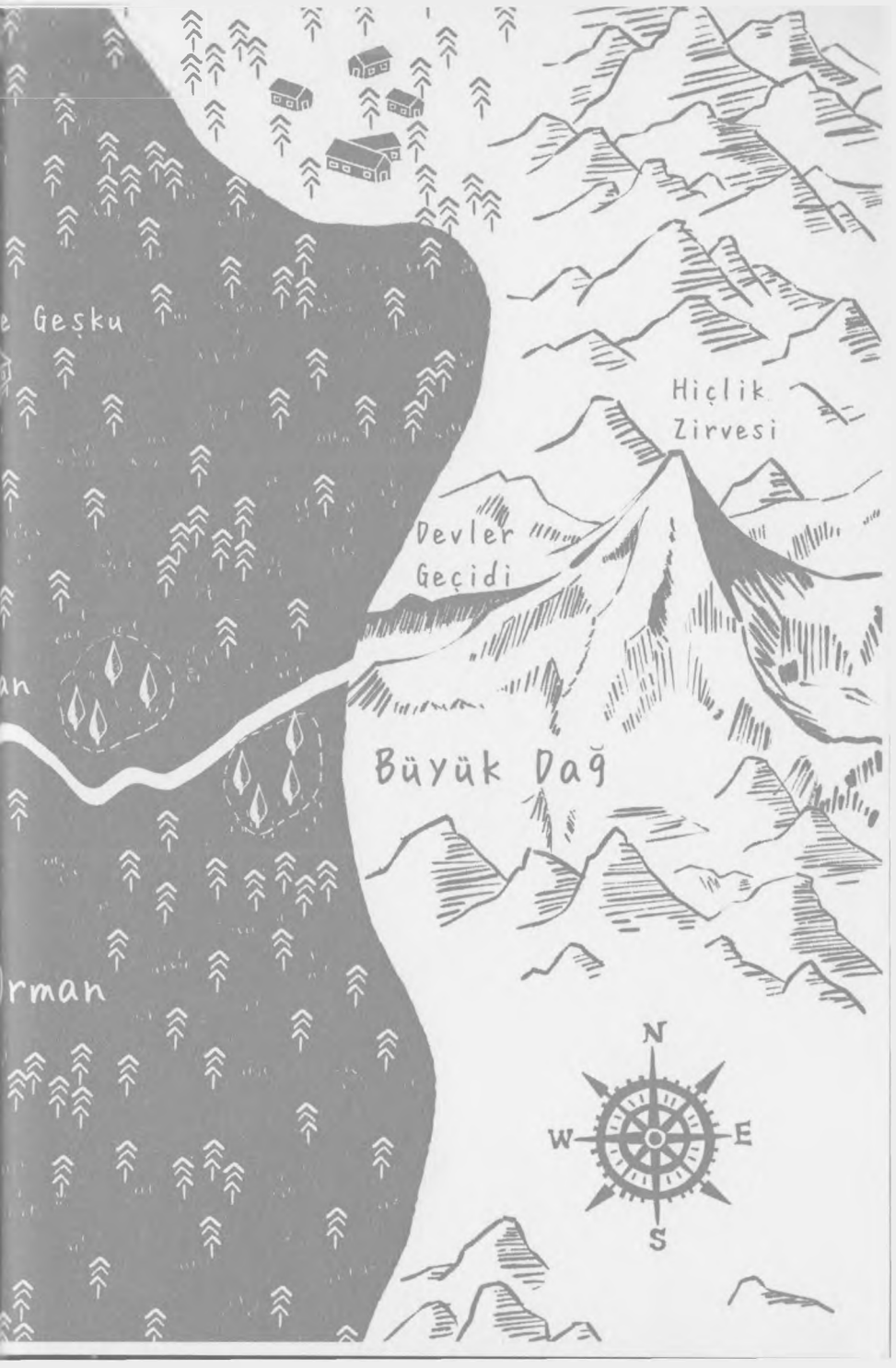
yola revan olmak: yola çık-
mak

Doğudiyar

Yaşlı

ka

Geşku

Hiçlik
Zirvesi

Devler
Geçidi

Büyük Dağ

Orman

NOTLAR

